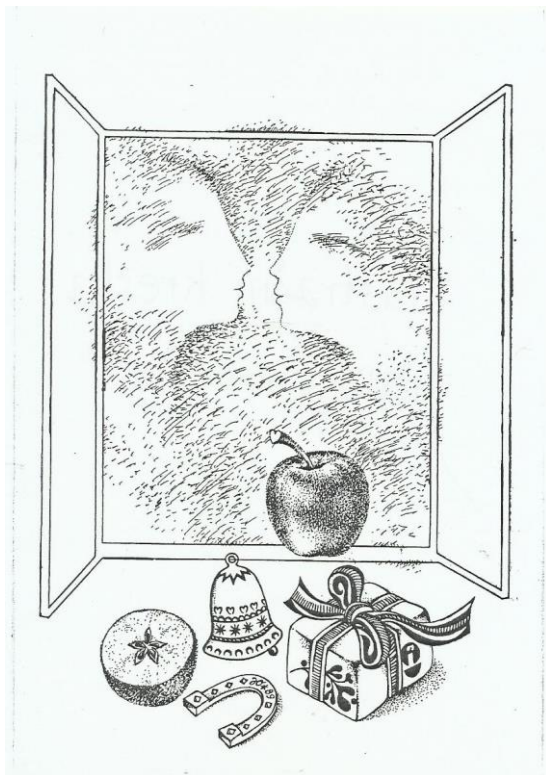

„ V každém našem soužení nás potěšuje, abychom ty, kdo mají jakékoli soužení, mohli povzbuzovat tímtež potěšením, které jsme sami přijali od Boha.“

2.Kor 1, 3.-5.

ilustrační kresba
jindřich oley

Leden 2024
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 6.1. – Jak číst biblické žalmy
- 13.1. – Nauč nás modlit se
- 20.1. – Hospodin kraluje
- 27.1. – Hospodin slyší a vysvobozuje

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Příspěvek	Kázání
6.1.	Společná bohoslužba Vsetín		
13.1.	Anna Petrovičová	Iva Chárová	František Čihala
20.1.	František Tomanec	Novoroční posezení	Hynek Dona
27.1.	Květa Tyšerová	IFA	Tomáš Staš

Blahopřání k narozeninám

- 9.1. – Petr Chára
- 13.1. – Ladislav Smílek
- 14.1. – Stanislav Rosecký
- 22.1. – Hynek Dona
- 28.1. – Mirek Škrála

ADRA Klub zdraví informuje

11.ledna 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Jana Dymáčka** - „Řecko poněkud jinak aneb Po stopách apoštola Pavla“

25.ledna 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Tomáše Staše** – „Současná Bolívie“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Plánované akce

6.1.2024 – společná bohoslužba Vsetín

20.1.2024 – novoroční posezení Valašské Meziříčí

27.1.2024 – agapé + odpolední beseda s Tomášem Stašem

Novoroční zamyšlení

Rok 2023 je téměř za námi a tak po vzoru podniků, obchodních společností, výrobních firem, spolků a nadací, by bylo záhodno, abychom i my v našem sborovém společenství se pokusili bilancovat a hodnotit uplynulý rok.

Nechci hodnotit ekonomiku a hospodaření sboru, ale alespoň vás seznámit s některými skutečnostmi, které se nás dotýkají. V roce 2016 jsme oblékli budovu a modlitebnu do nového kabátu, tzn. Okna, dveře, zateplení, střecha. A i když se dluh na stavebním účtu snižuje, stále ještě nemůžeme odtud čerpat peníze na vylepšení a úpravy. Ale díky vám, dárcům, se podařilo upravit klubovou místnost s kuchyní. Nová podlaha, nová malba, která v čelní části místnosti, i když trochu netypicky, zdůrazňuje symbol kříže. Trochu mně trápí prostor před vstupem do modlitebny, chodník, parkování, sjezd ke garážím a samozřejmě voda, která nás při každém velkém dešti trápí. Trochu neřešitelný problém. Snad se i toto podaří změnit. Díky nájemníkům bytů máme v budově, v modlitebně uklizeno, na zahradě posečenou trávu, záhony s květinami a samozřejmostí je i květinová výzdoba v modlitebně.

Ale jsou i jiné věci než ty viditelné pro oči. I když tvoříme jen malé nepočtené společenství věřících, zůstáváme otevření pro ostatní lidi kolem nás. Otevřeli jsme prostory modlitebny pro scházení bezdomovců, tzv. Hooligans Church, pro jejich nedělní bohoslužby. Možná až tak moc nechápeme, zda to má smysl, ale zpráva evangelia o Ježíši působí i mezi těmito lidmi. Dokonce i baptisterium bylo využito pro křty osob, kteří se rozhodli uvěřit v Pána Ježíše a vyznat svou víru, ať už to byly osoby z řad bezdomovců, či Církve apoštolské a k naší nemalé radosti i křty osob z našich řad. Touha sloužit, být užitečný pro své okolí, pro nemocné, přestárlé, možná zatrpklé, opuštěné, s nemalým nasazením uskutečňuje naše první diakonka a nejen to. Se spoluredaktorem Frantou nás obohacují každý měsíc sborovým časopisem, který distribuují bývalým členům, přátelům, nechodícím, a tím budují nové vztahy, které se kdysi pokazily.

Potěšila mě potřeba modlitebních setkání, která se konají před besedami v komunitním centru v knihovny v kině Val.Meziříčí pod záštitou města a humanitární organizace ADRA. Možná i tyto besedy přispívají k navázání přátelských kontaktů. Jsem rád za všechny ty aktivity, a všechny ty lidičky z mého okolí, kteří jsou aktivní, optimističtí a neskutečně pracovití. Jsem vděčný za přátelství a blízké vztahy s věřícími z ostatních církevních společenství ve Valašském Meziříčí, i s jejich pastory, kazateli, faráři. Při společných aliančních bohoslužbách uskutečňovaných počátkem roku nás vždy spojuje víra v Pána Ježíš a můžeme společně cítit Boží požehnání a blízkost Božího Ducha.

Co očekávám od roku 2024? Nebo snad přání? Představovat svému okolí, svým nejbližším, svým sousedům, spolupracovníkům Pána Ježíše, jeho evangelium lásky, odpuštění, milosti, naděje. Ale nejenom slovem, nýbrž i životem a činy. Pane, otevři nám oči, ať vidíme ty, kteří to potřebují.
Ep. Pavla Galat'anům 3, 26.-28.

Pavel Pimek, vedoucí sboru

Kdysi jsem se chtěl pochlubit jednomu amatérskému hvězdáři s poznatkem, že při úplňku je **vždy** jasná obloha. Pousmál se a řekl: „Protože jsi zapomněl zahrnout do hodnocení všechny úplňky, když bylo zataženo.“

Iva mě, stejně jako ostatní, poprosila, abych se poohlédl za téměř uplynulým rokem v našem sboru. Pro každého z nás byla významnou jiná událost a věřím, že když se všechny vzpomínky spojí, vznikne z toho, co jsme prožili krásná mozaika.

Za sebe mě moc těší, že po počátečním nezájmu až odporu před šesti lety si shrnutí myšlenek úkolů sobotní školy postupně našlo trvalé uplatnění jak na stránkách sborového webu, tak v úvodu každé sobotní školy.

Dalším úplňkem byl společný výlet na jižní Moravu, který sice zpočátku provázel chladný večer i následující ráno, které rychle vystřídalo slunečné počasí a vřelé sborové společenství.

Stejně příjemný zážitek nám přichystal jednodenní výlet na Opavsko. Kromě zámku v Hradci nad Moravicí jsme navštívili také krásné arboretum. Na pečeného pstruha snad nezapomene nikdo, kdo si ho objednal.

Nemůžu si pomoci, ale výběrový efekt „akce KD“ na mě silně působí také při vzpomínce na všechna setkání ve Valašské Bystřici u Mročků. Ať to bylo setkání na celé odpoledne nebo jen na pár večerních hodin. Nebo také u Chárů. Abych neudělal stejnou chybu, jako to bylo v případě s „úplňkem“, chtěl bych na závěr vzpomenout několik myšlenek z NTM (Národního týdne manželství). Někomu se studijní materiály nelíbili, mně rozhodně ano. Byly zaměřené na tajemství harmonického života. Myslím si, že neudělám žádnou chybu, když budu některé myšlenky aplikovat na vztahy mezi členy sborového společenství, místo na manžele. Je skutečností, že rozdíly v lidské povaze jsou mnohem „aktivnější“ než naše společné rysy. A proto někdy stačí maličkost, aby ve spojitosti s únavou, neúspěchem nebo jinou indispozicí vznikla výbušná směs. Bez vzájemných kompromisů nebude možné opět navodit harmonii. Obě strany by si měli uvědomit, že řešení sporů je možné kompromisem, dohodou dosaženou vzájemnými ústupky. Ale i ty mají své limity, v případě agresivního

chování druhé strany, není vhodný pro řešení dlouhodobých strategií, netýká se hodnot a nesmí vést ke ztrátě sebeúcty.

Pokud máte podobné vzpomínky na uběhlý rok, tak si přeji, aby rok 2024 přinesl jenom úplňky s jasnou oblohou.

Ján Petrovič

Do nového roku 2024 přejeme sboru hlavně hodně zdraví, lásky a Božího požehnání. Aby nás Pán provázel a chránil po všechny dny a na všech našich cestách.

Erik a Erika Dančákovi

Abych vyjádřil svoji hlavní myšlenku na to, co se mi minulý rok 2023 v našem sboru líbilo nebo mě nějakým způsobem oslovilo, musím začít tak trochu ze široka. Psal se rok 1990, kdy jsem se v červenci nastěhoval za rodinou do Valašského Meziříčí a po čase jsem se také stal právoplatným členem místního sboru. To negativní, co mě sice také oslovilo, nebudu raději zmiňovat - (časopis má totiž podstatně větší čtenářskou základnu). Vzpomenu raději na to, co na mě mile zapůsobilo a co se mi začínalo v tu dobu líbit. Byla to taková ta rodinná sborová atmosféra, kterou jsem doposud ještě nezažil, neboť můj mateřský

trutnovský sbor v tu dobu patřil k těm středně velkým sborům, co se počtu členů týče.

A to je přesně to, o čem se chci v tomto krátkém článku s vámi podělit a moc vyzvednout a co se mě vlastně v loňském roce tak moc líbilo. Mám totiž pocit, že tak blízko jsme k sobě ještě nikdy neměli. A to je moc dobře !!

Ale POZOR. Je dobré, že se máme rádi, že nám je spolu dobře a že se mezi námi líbí i našim milým přátelům. To se ale všechno může velmi rychle změnit, a jak již z minulých let víme, stačí k tomu opravdu velmi málo. A to bych já osobně opravdu nechtěl.

A tak tedy pokračujme v tom, co z Boží milosti tady a teď máme a dál budujme to, co se o vztazích učíme třeba i v sobotní škole. Věřím, že právě takové úsilí nám Pán Bůh může bohatě požehnat, nejen kvůli nám, ale hlavně kvůli naší přátelům, známým a všem lidem se kterými se setkáváme a dál se budeme potkávat.

Všem vám přeji Boží požehnání v roce 2024

Petr Chára

Když se otočím za končícím rokem, musím říct, že mám velmi hřejivý pocit. Nebylo tomu tak vždy... Nicméně náš dobrý Pán se k našemu sborečku přiznal a pomohl nám projít velkou změnou. Jsem vděčná za každého jednotlivého člena. Každý z nich je jedinečný, vzácný a nepostradatelný, a ve společenství má své místo. Jsem vděčná za všechna setkání, ať už sobotní nebo mimosobotní. Za všechny aktivity a hnutí srdcí ve prospěch jiných. Děkuji Pánu, že mi meziříčský sbor dává pocítit, jaké to asi bude v království nebeském.

Je mi jasné, že satan bude o to více útočit. Rozhádáný sbor se mu jistě líbil víc. Proto bych nám do nového roku přála Boží vedení a moudrost, sílu držet se pevně našeho Pána a zachovat si vzájemnou úctu a lásku.

Ef 4, 31.-32.

Iva Chárová

Ohlédnutí za uplynulým rokem je dobrá věc. Z takového nadhledu jsou lépe vidět výsledky pachtění Boží čeládky. Modlili jsme se za různé věci ... a Bůh dal, někdy i vzal, a nebo dokonce vyměnil naše tužby za své plány. Je dobré vidět, že tam, kde žijí bratři (i sestry) svorně, je dobrá půda pro Hospodinovo dílo.

A co bychom si z toho měli odnést do nového roku? Určitě bychom se měli držet všeho dobrého, fungujícího, především Boží lásky, která je vidět na

každém rohu. Mějme se nadále rádi a společně vykročme s Bohem vstříc lepším zítřkům.

1 Kor. 13, 1-13

Soňa Mročková

Předem bych chtěla všechny, kdo bude číst tyto řádky, pozdravit a poděkovat za modlitby a podporu. Abych se přiznala, tento rok nebyl pro mě lehký. Bylo to docela náročné, ale začínám si zvykat na to, že Peťa odešel a jsem na spoustu věcí sama, které jsem před tím nemusela řešit. Díky Bohu i Vám jsem to zvládla.

Omlouvám se, že se více nezapojuji do sborových akcí, ale opravdu moje časové možnosti jsou omezené a jsem ráda, když zvládnu udělat to nejnnutnější doma kolem rodiny.

Chtěla bych moc poděkovat všem, kteří mají zásluhu na chodu sboru.

Do nového roku přeji každému Boží požehnání, milost a vedení, k tomu zdraví a spokojenost.

Simona Kimlerová

Pokusím se napsat pár vět a zamyšlení za letošním odcházejícím rokem. Na co vzpomenout? Tolik krásných setkání, pozvání od Soňky a Miloška Mročkových, povídání, pobožnost, děkování a prosby za naše děti, blízké, za Ukrajinu. Bylo tam tak dobře, a těch dobrot co tam bylo! Velký dík. Vzpomínám na výlet do Hradce nad Moravicí. Byl tam krásný zámek, udržovaná zahrada, milý průvodce, který měl tolik znalostí. Zakončili jsme prohlídku dobrou zmrzlinou a pokračovali jsme dál krásnou krajinou kolem řeky Moravy. Mám na co vzpomínat. Jsem vděčná, že jsem v takové společnosti krásných dobrosrdečných lidí, která je vstřícná i k těm našim chuligánům. Za to patří velký dík, že i oni mohou slyšet boží slovo a náš Bůh se sklání a mění jejich životy. Taky vzpomenu na modlitební týden, kdy se setkáváme a děkujeme za požehnání, kterého se nám dostalo, a taky prosíme za blízké, za Ukrajinu, a taky aby naše společenství rostlo ve víře. Máme tři členy, kteří se nechali pokřtít – Olenku, Erika a jeho maminku. Není to krása? Náš kazatel Hynek mluvil o naději ve vzkříšeného Ježíše Krista a to je ta jediná záchrana. Nádherně prožitý den s památkou večere Páně a následným obědem a pohostěním. Děkuji všem. Musím taky vzpomenout sbírku pro Ukrajinu. Tolik obětavosti od naší sestry Ivy a Frantíka za sborový časopis. A co teprve sbírka potravin, hraček, oděvů a všeho potřebného. Můžu děkovat pánu Bohu, že jsou

vzácní lidé, kterým není lhostejný osud obyvatel Ukrajiny, kteří strádají a trpí válkou. Velký dík těm, kteří sbírku dovezou.

Závěrem co přát naši velké sborové rodině? Boží požehnání a taky zdravíčko. Děkuji za krásné prožité soboty, za společnost.

Svát'a Balázová

Zprávu o stavu Unie sestavují v Americe hlavy státu, tedy prezidenti. V případě sboru je to složitější. Zatím jsem se pořádně nedověděl, zda je hlavou vedoucí nebo kazatel. Předpokládám, že zprávu za rok 2023 předloží oba dva. Coby nezaangažovaný článek společenství si dovolím jen velice letmé ohlédnutí za tím, co všechno mě ve zmíněném roce zaujalo. Tedy, co mě zaujalo pozitivně. Hrabat se v odpadcích mě příliš nebaví.

Co mě obzvlášť na právě končícím roce těší, je prostá skutečnost, že na rozdíl od roku minulého, jsme nemuseli jít nikomu ze sourozenců na pohřeb. Při našem věkovém průměru to ani zdaleka není samozřejmostí. Za to, že překračujeme práh času v **plném počtu**, Nejvyššímu co nejsrdečněji děkuji.

Děkuji mu rovněž za to, že dal rodině Kimlerových sílu se aspoň částečně vyrovnat s loňskou ztrátou Petra, a tak jako vždy, se i tentokrát podílet na organizaci festivalu valašsko – izraelského přátelství, **Chaverutu**. Ten nápad, jak známo, pochází právě z jejich líhně. Už dávno překročil hranice sboru i místních církví a v režii Města stále oslovuje celou řadu běžných občanů.

Líbí se mi, jak sbor po celý rok přistupoval k našim **ukrajinským sestřičkám**, Světlaně a Oleně. Že měly svou horní místnost po celou dobu k dispozici. Že jim Iva prala prádlo, Květa dohlížela na jejich zaměstnání a Petrovičovi je pravidelně vyváželi za kulturou či na čerstvý vzduch. A že jim Jindra Oleš na památku jejich pobytu namaloval dva nádherné, naprosto identické obrázky. Oleně a Světlaně, které neobyčejně statečně snášejí odloučení od svého domova, zase patří poděkování za jejich plné zapojení do sborového života, v neposlední řadě také za několik společných posezení u prostřeného stolu, jehož obsah samy velice ochotně připravily.

Pochvalu nepochybně zaslouží naše nevadnoucí náčelnice **Křesťanského domova**. Soňa během roku zorganizovala hned dva sborové výlety. Ten, kdo se o něco podobného někdy pokoušel ví, že se jedná o pořádný záhul. Kromě výletů má tato rázná šéfová na svědomí i několik vydařených „agapé“ a pokud vím, právě na rozhraní času opět chystá valašskobystřické silvestrovské posezení. A co je taktéž nemálo potěšitelné, pak je to znovuvzkříšení akční modlitební skupinky, což je rovněž Sonina nezanedbatelná aktivita.

Je jenom málo sborů v republice, pod jejichž střechou se srocují dobrovolníci organizace **ADRA**. V našem případě se jedná o sto až sto padesát neobyčejně

krásných lidí, kteří svůj čas a schopnosti věnují široké škále hendikepovaných spoluobčanů. Za vším stojí nenápadná, ale vytrvalá práce Nadi Šimové a Lidky Obadalové. V neposlední řadě také dlouholetá vstřícnost sboru, který k nanejvýš bohumilné činnosti nabízí své, během všedního týdne nevyužívané prostory.

Pod hlavičkou zmíněné organizace i v tomto roce probíhaly besedy pro širokou veřejnost. **Adraklub zdraví** ve spolupráci ze Zdravým městem takřka každý druhý týden lákal do malého sálu Městské knihovny nejen příznivce cestování, ale i jiných zajímavých aktivit. V posledních měsících se k uvedeným poradatelským seskupením přidala i samotná adventistická církev. Podílela se na financování vybraných akcí a výběru některých přednášejících. Obdivuhodnou práci zde zastává vrchní manažerka, Iva Chárová. Bez jejího neumdlévajícího snažení by jakékoliv přednášky už před drahně dlouhou dobou nenávratně vymizely.

Zcela výjimečné postavení zaujímá opakované pronajímání prostor modlitebny k **chuligánským bohoslužbám**. Pokud má Pán Bůh z něčeho obrovskou radost (a ten Zlý naopak nesmírnou zlost), pak to s největší pravděpodobností bude právě tato záležitost. Lidé z bytoven i chudáci z ulice zde mohou naslouchat Božímu slovu. Několika nešťastníkům už jeho vliv proměnil jejich zpackaný život. Dvě z mnoha setkání byla neobvyklá. Únorový křest sedmi kajícíků a listopadové rozloučení se zavražděnou Alicí. Je dobrou zprávou, že i ona byla mezi oněmi sedmi statečnými. Svérázný evangelista Mefo odvádí naprosto skvělou práci! Doufejme, že jej potěší i hromada vánočních dáreků, které se v režii Chárovic familie právě velice intenzivně připravují.

Všichni členové společenství možná neví, že kromě měsíčního zpravodaje má sbor i své webové stránky a nepostradatelný facebook. Tak, jak je to u drtivé většiny jmenovaných záležitostí, i v tomto případě bude třeba za vším hledat ženu. Už několikrát vzpomenutou. Sluší se podotknout, že všechny tři věci spatřily světlo světa díky jejímu přičinění. A že stále fungují díky Ivině zarputilosti a nepředstavitelnému nasazení. **Stránky, facebook i časopis** mají výrazný sborový přesah. Kontaktují lidi, kteří by do shromáždění nepáchli ani náhodou. Misijní náboj je tím pádem nepřehlédnutelný.

Za povšimnutí nepochybně stojí ojedinělá iniciativa Jendy Petroviče. Aniž by ho někdo k tomu tlačil, ze své svobodné vůle začal připravovat stručné **shrnutí** každého úkolu sobotní školy. Žáci si tak mohou před rozebíráním nového tématu připomenout, o kom o čem pojednávala lekce minulá.

Samostatnou kapitolou věkově pokročilého společenství jsou dvě **mladé, štihlé, perspektivní výjimky**. Adélka s Jindřiškou, kromě obvyklého servisu kolem peněžních sbírek, z vlastní iniciativy chystají miniaturní taháky s biblickými verši a v poslední době mile překvapily lehkými čajovými dýchánkami o pravidelné přestávce. Kromě toho zajišťují zpestření dopoledních bohoslužeb a

čas od času také veřejně rozezvučí své tvarově podobné smyčcové nástroje. A pokud je to potřeba, ochotně se ujmou vedení dětské sobotní školky.

Nesmíme zapomenout, že na chodu sboru má svůj podíl také jeho **výbor**. Pravidelně se schází, reaguje na vzniklou situaci, plánuje příští aktivity. Je tedy třeba poděkovat vedoucímu Pavlu Pimkovi za vlídné kormidlování, diakonce Ivě za pravidelné návštěvy „nechodících“ a zajišťování bonboniér pro jubilanty, Miloši Mročkovi za starosti o řádné fungování sobotní školy a Květě Tyšerové za zveřejňované i utajované tajemnické služby. V neposlední řadě rovněž Petru Chárovi za sbírání, skladování a rozdělování financí. A také za údržbu budovy i přilehlé farní zahrady.

Nakonec si necháme našeho současného **kazatele** Hynka Donu. Přestože bývá ve sboru jen občasným hostem, za jeho chod plně zodpovídá. I tentokrát připravoval rozpisy kázání, vyučoval zájemce o biblické pravdy a ke konci roku dokonce pokřtil tři nové Kristovy následovníky. Samozřejmě také sloužil svými duchovně zaměřenými úvahami. Kromě objíždění valašských stád občas zamíří i na daleký východ. Zakarpatská Ukrajina jej několikrát uvítala s nákladem nejrůznějších humanitárních darů. V poslední době se k nim přidal i výsledek prosincové dobročinné sbírky pořádané, kým jiným, než naší nezníitelnou aktivistkou Ivou.

Je velice potěšitelným faktem, že **meziríčský sbor** není nějakým uzavřeným, zatuchlým ghetem. Během roku neotevíral své dveře jen vzpomenutým Ukrajinkám, adrákům či chuligánům. Jeho útulný prostor posloužil i návštěvníkům aliančních shromáždění ke společné bohoslužbě a také dvěma místním evangelikálními církvím ke křtu nových učedníků. A dnes už pravidelně hostí také Sofii a Jiřího, kteří se tak chtě nechtě stali součástí nejen domovské apoštolské, ale i naší adventistické rodiny. Katolický kamarád Jindra Oleš se už natolik zabydlel, že si sobotní setkání bez jeho účasti ani dost dobře nejde představit.

Je hodně pravděpodobné, že jsem na někoho významného či na něco důležitého zapomněl. Určitě by se slušelo vyjmenovat **všechny**, kteří se bohoslužebných shromáždění i ostatních akcí zúčastňují. Byť by seděli jen někde vzadu a během programu nevydali ani hlásku. Jenom to, že do sboru zavítají, vypovídá o mnohém. Tvoří společenství, kterému se už dva tisíce roků přezdívá Kristova církev.

Co si přát na prahu Nového roku 2024? Tady bych nechal promluvit Svata Písma, konkrétně apoštola Pavla: *„Závěrem, bratři, cokoli je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála – o tom přemýšlejte...“* (Fil 4,8 B21) Ostatní bych nechal na svrchovaném Božím vedení...

Adventní koncerty

Líbí se mi vnímání sboru jako rodiny. Součástí takového společenství nejsou jen vybraní, patřičně reprezentativní jedinci, ale všichni, kteří se v něm cítí doma. Mají tu prostor pro seberealizaci, a pokud udělají kopanec, příbuzní je nevyhodí. Naopak se snaží pomoci. Ale má to i spoustu dalších rozměrů. Když má třeba někdo někde výstavu, besedu nebo koncert, rodinní příslušníci chtějí být při tom. Což je i případ druhé adventní neděle. Sobotní avízo Pimkové Zdenky nešlo přeslechnout. Nebyl jsem zrovna pracovně vyčerpán, takže z bohapustého nedělního vysedávání u bedny by mě svrběl zadek. A tak, hurá do Rožnova!

Náměstí i kostel církve obecné, v němž se má konat benefiční koncert, žije Adventem. Podle všech názraků by se mezi účinkujícími měli objevit i adventisté. Kromě několika frenštátských případů, také dva z našeho sboru.

Konkrétně nepřehlédnutelná houslistka Jindřiška a nepostradatelná sbormistryně Zdenka. Zatímco prvně jmenovaná tu a tam v našem shromáždění s nějakým muzikálním kouskem vystoupí, někdejší hvězda violoncellového nebe už svůj značně ojetý nástroj asi uložila do futrálu. O to víc člověka překvapí, když se najednou bez cella objeví v čele narvaného kostela a pomocí taktovky, grimas a horních končetin kočíruje docela početný symfonický orchestr. Je přímo obdivuhodné, jak ji věkově pestrá obsluha nejrůznějších nástrojů v tuto chvíli poslouchá. Pokud bych se, coby vyložený muzikální analfabet, měl vyjadřovat k jednotlivým skladbám a jejich aktuálnímu provedení, pak by to bylo stejné, jako by si amatérský malíř po vybilení

koupelny troufl komentovat technologický postup mistra při obnovování secesních nástěnných maleb. Mohu jen prozradit, že mě harmonie tónů spontánně povznáší do jiné, přímo nadpozemské dimenze. Dokonce tak, že po skončení zamířím na úplně opačnou stranu než je rožnovské nádraží, kam mám právě namířeno...

Ale ještě zpátky do kostela. Sčítání dobrovolných darů znovu dokazuje, že Rožnovsko není krajem skrblíků.

Výtěžek adventního koncertu přesahuje dvacet tisíc českých korun. Poslouží místním charitativním organizacím. Mimo jiné i dobročinnému sdružení Kamarád, které se věnuje mentálně postiženým

klientům. Během mého aktivního adrování jsme tam měli několik bezplatně vypomáhajících dobrovolníků.

Takže, Jindřiško a Zdenko, díky za milé adventní pohlázení! Těší mě, že jste součástí naší sborové rodiny. A pokud mě nesklátí Alzheimer či neopustí hudební sluch, rád se za vámi zase někdy někam vypravím. Třeba se přidají i ostatní příbuzní...

Franta publikán Tomanec, muzikální analfabet :-)

Tak jako se rozezněly libozvučné tóny k oslavě narození Páně v Rožnově, o týden dříve 8.12. tomu bylo stejně ve Valašském Meziříčí. V místním evangelickém kostele, místě dřívějšího setkávání našeho sboru, se konal benefiční koncert žáků ZUŠ Alfréda Radoka Valašské Meziříčí. A stejně jako v Rožnově i zde bylo myšleno na ty nejpotřebnější. Výtěžek koncertu byl věnován Diakonii VM a využit bude pro zajišťování paliativní péče.

Že jde o koncerty vyhlášené, na vysoké úrovni a že lidé mají touhu využít krásné akce ku pomoci jiným, bylo zřetelné již půl hodiny před samotným začátkem, kdy stála dlouhá řada posluchačů ve frontě před dosud zavřenými dveřmi kostela. Tmou zahalený park Botanika, přikrytý bílou peřinou, osvětlená věž kostela, do tmy zářící okna fary, ve které se na výkon připravovali mladí hráči a zpěváci, dodávalo večeru sváteční vánoční náladu. Všichni jsme se na vystoupení těšili.

Koncert byl rozdělen na dvě části – v první nám smyčcový orchestr pod vedení paní uč.Hrachové přednesl 4 nádherné duchovní skladby. Mezi černě oděnými hráči přitahovala oči bílá halenky naší mládežnice Adélky Vráblové přímo před dirigentským pultíkem, třímajíc v ruce cello. I když zde nebyla přítomna výše jmenovaná Zdenka Pimková, je to právě ona, kdo se zasloužil o „kariéru“

cellistky Adélky. Před mnoha lety totiž prohlásila: „Ty na nic nehraješ? Tak budeš hrát na cello.“ A bylo „vymalováno“. Čas ukázal, že to byla dobrá volba. Povzbuzována členy našeho sborečku, kteří obsadili celou druhou řadu, zvládla Adélka i náročná sóla. Nádherné tóny skladem slavných autorů rozezněly citlivou strunu našich srdíček a otevřely je k chuti pomáhat, dnes především finančně.

Druhou část koncertu tvořilo několik písní v podání pěveckého souboru Míbidizo pod vedením Evy Ježíkové. Hlasy vyhrávající nejednu mezinárodní soutěž nás v kostele zaplněném do posledního místečka, včetně chóru u varhan a postranních uliček, naladily do vánoční nálady a donutily přemýšlet o tom, co je vlastně v životě člověka důležité – úspěch, postavení, peníze, nebo rodina, dobré vztahy, pokoj, mír a především náš vztah k tomu Nejvyššímu, který nás tolik obdarovává.

Byl to požehnaný večer a všem protagonistům je nutno poděkovat za nádherné chvíle.

Iva Chárová

Koncert začne nabývat úplně nových rozměrů v momentě, kdy se vám stane něco, na co nikdy nezapomenete. Určitě vás hned napadl nějaký zázrak nebo úžasná zkušenost. To bych si taky moc přála, ale byl to trapas.

Jako orchestr jsme hráli 4 písně a já měla za to, že po odehrání 2 písní zpívá pěvecký sbor, a poté nastupujeme opět my. První píseň proběhla bez problémů. Te deum od Charpentiera zněla evangelickým kostelem, a přišla píseň druhá. Povedlo se. Dohráli jsme, položila jsem violoncello vedle sebe a vstala, abychom mohli odejít a mohl nastoupit pěvecký sbor. Ale nikdo neodcházel. Najednou mně probodávaly pohledy publika, muzikantů z orchestru i paní dirigentky. Přesně v tuto chvíli jsem si uvědomila, že hrajeme všechny 4 písně a až poté nastupuje sbor. Sedla jsem si tedy zpátky, dohráli jsme poslední dvě skladby a já si z koncertu opravdu odnáším něco, na co nikdy nezapomenu. Ne každý se v půlce koncertu zvedne k odchodu. Takové věci se ale v životě stávají a já teď už lituji toho, že jsem se neuklonila. Aspoň by v tomto nepříjemném momentu zněl aplaus publika pouze pro mně ☺.

Adéla Vráblová

K vánočnímu času se v našich krajích neodmyslitelně váže Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby, lidově zvaná Rybovka. Pastorální hra zasazená do českého prostředí a vyprávějící příběh o zvěstování Kristova narození a příchodu pastýřů k jesličkám uchvacuje svou atmosférou již od roku 1796. Také v našem městě je tradičně hrána v kostele Nejsvětější Trojice, a to hned 2x těsně před svátky. Získat vstupenky na tuto úžasnou kulturní akci je problém, ale pokud v orchestru sedí mládežnice z našeho sboru Adéla Vráblová, je „ulovení“ lístku téměř povinností ☺. A tak i letos jsme se mohli zaposlouchat do uchu lahodících tónů skladby vytvořené učitelem z Rožmitálu pod Třemešínem, a připomenout si narození Někoho, jehož láska k nám je mocnější než všechny naše hříchy. Někoho, kdo mění naše životy a nabízí nám to nejcennější – spasení.

Iva Chárová

Vážení a milí členové sborů,

kalendářní rok 2023 se pomalu chýlí ke konci a vy už určitě se členy sborů plánujete aktivity na rok 2024. V té souvislosti bychom vám rádi připomněli, že v době **od 12. do 18. února 2024**, stejně jako každým rokem, proběhne **Národní týden manželství** (dále jen NTM). Pro tento ročník zvolili koordinátoři motto „**Kořeny a křídla**“. Organizátory i účastníky NTM tím chtěli vyprovokovat k přemýšlení nad souvislostí tohoto sloganu s manželstvím.

Jako teolog jsem se pochopitelně neubráníl úvahám nad tím, že nejen jednotlivá manželství, ale i instituce manželského svazku je vlastně stromem, který má hluboké kořeny v biblickém ráji. Rozhodl jsem se vás proto v rámci NTM 2024 pozvat k přemýšlení nad některými biblickými texty o lásce a manželství, které mne jako kazatele inspirují a těší. Bude mi ctí, když se sborník s názvem „**Biblické kořeny a křídla lásky**“ stane inspirací pro vaše manželské čtení před spaním, nebo námětem k rozhovorům při modlitebních setkáních křesťanského domova, přednáškách nebo jiných příležitostech, které v rámci NTM 24 ve vašich sborech zorganizujete.

Jako každý rok vám chceme i tentokrát položit na srdce, že NTM je jedinečnou příležitostí k navázání přirozených a neformálních kontaktů se spoluobčany našich měst a obcí. Využijme toho, že jim řešením vztahové problematiky odpovídáme na otázky, které si skutečně kladou. Připravme pro ně aktivity, které zdůrazní, jak veliký význam má v životě jednotlivců i společnosti instituce manželství. Pozvěme do našich sborů všeobecně známé odborníky z oblasti psychologie a požádejme je o odborné přednášky na dané téma. Pokud se na větší akce tohoto druhu necítíme, pozvěme je alespoň **ke sledování velkoplošné projekce živého kontaktního pořadu, který pro vás i pro ně ze studia HopeTV odvysíláme ve středu 14. února 2024 v 18:00 hodin.**

Na dobu přednášek pro děti připravme zajímavý program, případně malým návštěvníkům nabídneme **dětské pořady**, jejichž další sérii pro vás už dnes u příležitosti NTM ve studiu HopeTV připravujeme. V sobotu pozvěme naše spoluobčany na rodinnou bohoslužbu a v neděli pro ně připravme třeba dětský den.

Modlíme se za vás a věříme, že NTM 2024 opět splní svůj účel.

Radek Jonczy a Petr Adame

Ta nejčernější předvánoční Ostrava

Jako každý všední den, také v úterý 10.prosince si po probuzení pouštím rádio. Je to ranní kulisa. Někdy kolem 7.hodiny mi jedním uchem tam a druhým ven proklouzla informace o 4 zastřelených lidech. Blesklo mi hlavou, blíží se Vánoce a islamisté se asi začínají projevovat v západní Evropě. Když zaznělo město Ostrava, zpozorněl jsem. Už nejdu na nákup, zesiluji rádio. Šílený střelec chladnokrevně popravil v čekárně nemocnice čtyři pacienty. V televizi vidím vybíhající personál, vyděšené zdravotní sestry se schovávají za policejní auta a blikající hasičskou techniku. Nemocnici obsazují policisté, přijíždí zásahová jednotka. Rádio zrušilo plánované programy. Slyšíme přímý přenos z události. Mikrofony reportérů si předávají ředitel nemocnice s velitelem policejního štábu, starosta Ostravy s náčelníkem požárníků. Přijíždí ministr vnitra, zdravotnictví i premiér. Asi po třech hodinách proběhl neskutečně rychlý, profesionální a perfektní zásah policie. Pachatel na útěku byl vypátrán. Když nad ním začal kroužit vrtulník, obrátil zbraň proti sobě.

Druhý den jedu z Valmezu rychlíkem do svého rodného města. Asi jako každému člověku se mi honí hlavou otázka Proč? Nikdo nikdy nepozná a neurčí, kolik lidí se při tragických událostech zastaví v prostoru a čase, kolik lidí přehodnotí životní hodnoty a priority, kolika lidem to změní život. Proč zrovna ti zastřelení byli v nesprávnou dobu na nesprávném místě? Kolik toto neštěstí přineslo smutku, bolesti, stresu, slz...? Proč se ten pomatený střelec s vyšinutou myslí rovnou nezastřelil sám?...

První místo, kam v Ostravě spěchám, je Náměstí dr.E.Beneše. Tam na radnici s černou vlajkou podepisují kondolenční listiny. Ani si nevšímám, že mě natáčí Česká televize. Přátelé mi volali, že mě viděli večer v hlavních zprávách. Reportérovi regionální televize jsem sdělil, že na kondolenční arch jsem se jen podepsal. Je to tichá soustrast, tichá podpora, slova jsou zbytečná. Nejhorší je skutečnost, že je to asi šestá nebo sedmá tragédie, kdy český občan zabíjí Čechy. Obdivuji muže, který se postavil mezi zakomplexovaného psychopata a mladou dívku, které zachránil život, ale sám zaplatil cenu nejvyšší. V té chvíli jsem netušil, že to byl její otec. Na Masarykově náměstí zapalují první svíčku. Toto náměstí se stalo tribunou všech obyvatel Ostravy. Tady se loučili s Věrou Špinarovou, vzpomínali výročí Palacha, Kryla aj. V listopadu 1989 tu demonstranti odzvonili konec totalitnímu absurdistánu. Při 30.výročí Sametové revoluce tu přivedli své děti, zapalovali svíčky a vzpomínali.

Hlavní cíl mé cesty je Fakultní nemocnice v Ostravě-Porubě. Tady jsou dvě pietní místa. První vzniklo bezprostředně po tragické události u vchodu nemocnice. Druhé u plastiky s čtvercovým obvodem. Postávají tu jednotlivci,

hloučky lidí diskutující, rodiče přivádějí děti. Vidím mlčící zdravotní sestry. Na hlavní třídě zastavují auta a řidiči se jdou poklonit památce zavražděných. Stále někdo přichází, odchází. Přibývají hořící svíčky. Mezi nimi květiny s černými stužkami, vzkazy, plyšové hračky. Není mi do řeči.

Přestože Ostrava už není černá, prožila jeden z nejčernějších dnů ve své historii. Celkem sedm mrtvých, několik zraněných. Tato událost určitě otřásla drtivou většinou lidí v Česku. Kéž by to bylo naposledy.

Jindřich Oleš, 2019

Ta nejsmutnější předvánoční Praha

Je to podobnost čistě náhodná? Do třetice všeho zlého brutálně zaútočil psychopatický vrah. Tentokrát zanechal hlubokou jizvu v hlavním městě Praze na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Proti Ostravě tentokrát sdělovací prostředky moc neinformovaly o samotném vrahovi. Podle manuálu FBI je třeba zachovat informační embargo, nepopularizovat, neglorifikovat zločince.

Nedovolit, aby se někdo další inspiroval k podobnému skutku. V katedrále Sv. Víta na Pražském hradě se konala mimořádná bohoslužba za oběti tragédie, při které útočník zastřelil 14 lidí. V pravé poledne se rozezněly zvony a přítomní uctili oběti minutou ticha. Za každého zavražděného studenti položili na oltář jednu

růži. Láska musí vždy zvítězit, porazit zlo a nenávisť. Proto jedna růže byla věnována i tomu, který se nechal tak ovládnout zlem, že se stal nástrojem smrti. V péči lékařů zůstává nejméně 16 zraněných. Po celé republice včetně Valašského Meziříčí vznikaly pietní místa. Lidé zde pokládají květiny i vzkazy, hoří zde tisíce svíček. Posílají peníze na podporu rodin obětí a raněných. Do sbírek přispěly desítky tisíc lidí. Společně se vybralo už něco přes 70 milionů korun. Je to jen slabá náplast pro rodiče obětí, slabá útěcha v době vánoc. Životy mladých lidí jsou nenahraditelné. Nezasloužili si takovou smrt, stáli na prahu života...

Už nemám odvahu napsat „Až se tato hrůza už nikdy neopakuje, kéž by to bylo naposledy...“

Jindřich Oleš 2023

Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha

Pryč jsou doby, kdy si opozdilci přicházející do sobotního shromáždění pár minut po zahájení neměli kam sednout. Modlitebnu zaplněnou do posledního místa známe už jen ze společných aliančních setkání, nebo v poslední době z bohoslužeb chuligánů. Možná vábení současného moderního světa, který dokáže „vše“ objasnit rozumem a nabízí tolik „svobody“, možná vítězství osobního ega a přesvědčení o té své pravdě, možná nedobrý osobní příklad „skalních“ členů, možná všechny faktory doby konce dohromady způsobily, že se lavice naší modlitebny značně vyprázdnily. Prosby na modlitebních setkáních posledních let se točí právě kolem tohoto tématu. Členům sborečku roky přibývají a síly ubývají, nová krev tu rozhodně chybí. Dlouho to vypadalo, jako by náš Šéf nejvyšší podatelny neslyšel. Co se děje? Má snad sbor, který působí ve ValMezu od roku 1920, zaniknout? Proč nás Pán nevyslychá? Možná je nějaký problém mezi námi, možná by sborové společenství ve stavu, v jakém se nachází, nové členy ani nedokázalo přijmout a pokud ano, jejich kroky by se zřejmě velmi rychle obrátily jinam.

Před 2 lety se začaly scházet brzy ráno každé úterý před odjezdem do zaměstnání v potemnělé a studené modlitebně 3 dámy z našeho sboru. Cíl byl jediný - potřeba modlit se usilovně za sbor. Za jeho probuzení, nápravu vztahů, za vzájemnou lásku dřímající někde pod nánosem starých a ne vždy oprávněných křivd, za schopnost přijmout do společenství někoho nového, i když rozvíří stojaté vody poklidně plynoucího sborového života a ne každému se změny líbí.

A začaly se dít věci. Bůh je veliký. I když se něco zdá nemožné a nepravděpodobné, pro Něho není problémem změnit ani zatvrzelé a v kámen se pomalu měnící lidské srdce. Sboreček se začal dávat dohromady. Neshody pomalu mizely, spojily jsme se v usilovných a neskutečně silných modlitebních setkáních za Petra Kimlera, začali jsme si užívat každou společnou akci. Ke třem nově pokřtěným přibyli v sobotu 9.12.2023 další tři. Soboty se proměnily v požehnaná a radostná setkání lidí, kteří tvoří skutečnou rodinu, kteří se na sebe těší, a jsou spolu rádi. Atmosféra shromáždění, modlitebních setkání a výletů je tak milá, že i přátelé z jiných ovčinců, kteří za námi chodí, říkají: „Mně je s vámi dobře!“ Díky našemu úžasnému Bohu za Jeho působení, za Jeho milost. Věříme, že jsme připraveni na přijetí nových členů a že nám v této otázce Pán požehná.

Na sobotu 9.12. jsme se těšili. Jindy uzavřená zástěna umístěná v čele modlitebny otevírala doširoka svou pomyslnou náruč, aby v baptisteriu umístěném hned za ní přivítala tři jedince, kteří se rozhodli svěřit svůj život zcela do rukou toho nejlepšího vůdce, našeho Pána Ježíše a křtem se k tomu veřejně přiznat. Celá bohoslužba měla slavnostní ráz. Obvyklá sobotní škola byla pro dnešní den nahrazena kázáním z úst našeho pastora Hynka Dony. Promlouval především k již zmíněným křtěncům a jeho zamyšlení se dotýkalo naděje, kterou v Pánu máme, o touze po změně života a po křtu, o nutných podmínkách pro přijetí křtu. Naši budoucí noví sourozenci poté složili křestní slib a jeden po druhém ponořením ve vodě bazénu přijali křest. Po schůdcích stoupali obmytí ze svých minulých hříchů, posílení nadějí na věčný život a neskutečně šťastní. Předáním křestního listu, podáním ruky kazatele a staršího sboru, a předáním drobných dáreků byli všichni přivítáni do sborové rodiny. Jsme za ně Pánu vděční.

Chvilé radosti tento den ještě nekončily. Následovala Památka večere Páně a společné agapé. Jídelna zaplněná do posledního místečka, výborné jídlo a radostná sváteční nálada proměnila „tradiční“ sobotu v nádherný skvost. Ještě druhý den jsme byli naplněni pocitem štěstí.

Iva Chárová

Vánoční stromek

Naše stařenka, která zemřela začátkem sedmdesátých let, se musí v hrobě obracet! V meziříčském sboru se totiž objevil vánoční stromek! Za jejího života věc absolutně nemyslitelná! Těžký hřích srovnatelný s pošlapáváním Desatera! Českoslovenští adventisté měli v onu dobu za to, že slavení Vánoc je modloslužbou největšího kalibru. Bylo nám vysvětlováno, že dávní pohané vždycky koncem roku křepčili kolem ozdobeného stromu a oslavovali tak Den slunovratu. A padlé křesťanské církve na to plynule navázaly. Aby měly v tuto dobu co slavit, tak si vymyslely narozeniny Ježíše Krista. Jako děcka jsme toto zdůvodnění přijali a stromek ani vánoční dárky nám nechyběly.

V roce 1969 se mi naskytla účast na celosvětovém sjezdu adventistické mládeže. Posbíral jsem tam pár adres atraktivních dívek z nejrůznějších částí světa. Posílali jsme si pak pohledy a jednoduché dopisy. Jaké bylo mé překvapení, když jsem prakticky ode všech obdržel přání k Vánocům! Spadla mi brada a dost dobře jsem tomu nerozuměl. Ony obrázky byly úplně stejné, jaké si u nás posílali pohané i falešní křesťané. Tedy, s obligátním vánočním stromečkem. Případně s ozdobenou větvíčkou. Úplný gól ale padl ve chvíli, kdy se ke mně dostaly citáty Ellen Whiteové, o níž většina souvěrců tvrdila, že jejími ústy promlouvá samotný Hospodin. Tak například v časopise *Revue and Herald* 11. prosince roku 1879 mimo jiné napsala: „*Bohu by se dobře zalíbilo, pokud o Vánocích bude mít každý sbor vánoční strom, na kterém musí být pověšeny dary, malé i velké, určené k budování těchto domů uctívání...*“ Zaráží mě jedna věc. Že skoro žádný tuzemský adventistický sbor nevzal toto tvrzení vážně. Možná až na ten věčně problémový Valmez. Akorát na dotyčném stromku nevisí dary, ale prachobyčejné baňky.

Respektovaný teolog Jíří Moskala se před bezmála třiceti lety zabýval otázkou Vánoc na stránkách *Adventu*. Podle jeho tvrzení se tyto křesťanské svátky začaly slavit někdy ve 4. století po Kristu. Samozřejmě, jako jakási náhrada populárního Dne slunovratu. Původ vánočního stromku je ale poněkud nejasný. Symbolem vánoc totiž byly jesličky, potažmo všelijaké betlémy. První zmínka o ozdobené jedli, umístěné uvnitř budovy, pochází z roku 1577. Mělo by to být někde v Německu. Později se stromky objevily v rodinách protestantských řemeslníků. Do kostelů tento nový symbol Vánoc doputoval až v 18. století. Nejdříve do evangelických, a až poté do katolických. V Polsku a v Americe zdomácněl začátkem století devatenáctého, Praha jeho první výskyt zaznamenala v roce 1812. A až za dobrých třicet roků se začal šířit po celé České kotlině. Ale pouze v zámožných měšťanských rodinách. Prostý lid chodil krást smrčky a jedličky až o hodně později. Taková babička Boženy Němcové ani Mikoláš Aleš o tomto zvyku ještě zhoľa nic nevěděli.

Pojďme zpátky do meziříčského sboru. Je asi dobře, že vztyčením stromku nepověřili moji maličkost. Už za života mého bráchy, jinak dlouholetého dřevorubce, jsme si říkali, že pokud bychom doma ten stromek mermomocí museli mít, pak by to chtělo něco originálnějšího. Antonín navrhl, že by z nějakého jehličnanu odřezal silnou, skomírající, co nejzprohýbanější větev. Strom by se tím neusmrtil, ale mohl by žít vesele dál. A určitě bychom tu křivou, výtvarně zajímavou kreaturu, která by zdobila interiér obývacího pokoje, nehyzdili tuctovými vánočními ozdobami. Jedině něčím vyloženě přírodním. Případně úsměvným. Ale s takovou ohavností by nás odevšad vypoklonkovali. Pravděpodobně i z toho meziříčského sboru...

Franta publikán Tomanec

Pozn.redakce – na stromečku dary nevisí, ale jsou a budou volně loženy pod stromečkem. Nebudou sloužit „k budování těchto domů uctívání“, nýbrž budou určeny pro chuligány (bezdomovce), kterým – jak věříme – udělají radost a připomenou jim doby mnohem lepší, kdy si užívali svátků pokoje spolu se svými blízkými, a starosti typu „kde budu spát, co budu jíst“ je ani ve snu nenapadly. O tom, že by se jim líbila zahnutá suchá krkoška, si dovoluji pochybovat ☺.

GÚT NÁJT nebo HEZKY ČESKY?

Kdo dnes nešermuje angličtinou, jakoby nežil. Nejen v běžném pohanském prostředí, ale i mezi křesťany. Adventisté jsou evidentně v čele. Americký původ své církve prostě nezapřou. Stačí zalistovat v Adventu nebo se mrknout na vyvěšený plán mládežnických akcí. Jenom co dítě opustí řady *Pátsfajndru* a stane se *týnejdžrem*, nabídne se mu nepřeberná řada aktivit. V dubnu mohl

Month	Dates	Activity Name	Location
BŘEZEN	18.-25.	MODLITEBNÍ TÝDEN MLÁDEŽE	
DUBEN	8.-10.	MISSION CAMP	OLOMOUČ
DUBEN	20.	VELETRŽNÍ BRNO	BRNO
ČERVEN	9.-11.	CAMP EPIC	RESORT BESKYDY
ČERVENEC	9.-16.	UNIJNÍ KONGRES MLÁDEŽE	DMC HOTEL STRÁŽOVICE
ČERVENEC	23.-30.	RAIL TOUR	
ČERVENEC	31. - SRPEN 4.	YOUTH FOR JESUS	OLOMOUČ MOHELNICE
SRPEN	4.-20.	MEETUP	DMC HOTEL STRÁŽOVICE
ŘÍJEN	6.-8.	MÍRÁK	OSTRAVA
ŘÍJEN	20.-21.	SVM	RESORT BESKYDY
LISTOPAD	24.-26.	PTD B	10.-12.3. 2.-4.6. 22.-24.9.
		WE-SEND	11.2. 8.4. 13.5. 10.6. 9.9. 14.10. 18.11. 9.12.
		VIKENDOVKY YFJ	3.-5.3. 9.-11.6. DMC HOTEL STRÁŽOVICE

například zamířit na *Mišn Kemp*, v květnu na *Krajst for Júrop* a v červenci na kongres mládeže s názvem *Nou Hau*. Odtud si mohl odskočit na *Rejl Túr* pořádaný studentským hnutím *Inry Roud*. Pokud ho náhodou přežil, potom možná stihl i olomoucký *Júts for Džizas* či říjnový *Mítap* na Slovácku. Vedoucím se otevřel podzimní *Líd end Šér* s *onlajn* tréninkem a kdo nestihl divizní *Pátsfajndr kemporí*, může se v lednu příštího roku na Valašsku zúčastnit *Epik Víkendu*. Jinak se během celého roku pořádalo několik setkání oblíbeného *Ví Sendu*. Tak trapné názvy jako například *Veletržní Brno*, *Pošli to dál* či *Mírák* v nabídce dokonale zapadají a pokud mají přežít, měly by se co nejdříve přizpůsobit

současnému názvosloví.

Sluší se podotknout, že veškeré jmenované aktivity jsou mi náramně sympatické. A moc si vážím všech, kteří je vymýšlejí, propagují a realizují. Kladu si pouze otázku, zda jsou jejich anglické názvy nevyhnutelné. Na druhou stranu se autorům ani trochu nedivím. Také mi kdysi bylo sedmnáct a chtěl jsem být „in“. V šedesátých letech, tedy v době, kdy v mé šedé kůře mozkové vězelo

tak deset anglických slovíček, jsem dvě z nich použil do názvu nové písničky. Okamžitě jsem tím stoupl na ceně. Především u nezadaných adventních dívek. A to přesto, že v onom pojmenování vězela vážná pravopisná chyba. **Goot Night**, samozřejmě, ani tehdy nemohlo znamenat Dobrou noc. I tak song vyšel v tajně vydávaném dětském časopise Naše světélko. I s oním nedostatkem, kterého si celkem pochopitelně tenkrát vůbec nikdo nevšiml. Pokud by někdo z mých vrstevníků na zmíněnou písničku v rámci realizace předsmrtného pořádku narazil, určitě bych velice stál o zaslání kopie. Vzácný výtisk, dokazující moji mladickou praštěnost, se mi totiž nenávratně vytratil.

Ale, zpátky k věci. Je mi nad slunce jasné, že dávné normalizační doby, kdy se museli tehdejší **Rendžrs** převtělit v Plavce a **Grýnhorns** v Zelenáče, je nenávratnou minulostí. Na druhou stranu bych uvítal, kdyby současní kormidelníci upustili od znásilňování mateřštiny a s novými názvy si trošku víc pohráli. Tak bohatý jazyk, jakým je čeština, by si to nepochybně zasloužil. Možná jsem ale úplně mimo. Je možné, že autoři současných názvů oplývají jasnožřivostí a při vymýšlení pojmenování myslí na budoucnost. Moc se mi to sice nezdá, ale za Velkou louží si prý opravdu řada souvěrců myslí, že se v nebi bude mluvit anglicky. Pochopitelně, s americkým přízvukem. Pokud je to pravda pravdoucí, pak všechny výše zmíněné názvy jsou v naprostém pořádku. Chápu, že současná církev ostatků žije nesrovnatelně závažnějšími problémy. Ale stejně by mě, a nejen mě, zajímalo, jak nastíněnou záležitost vidí širší adventistická obec. Rádi bychom znali vaše názory. Pokud nám je pošlete, budeme je postupně uveřejňovat v našem sborovém bulletinu. Za vaše kritické, výhrušné, vtípné i věcné připomínky jménem čtenářů i realizátorů zmíněného plátku předem co nejsrdečněji děkuji. Takže, **Gút Nájť a Hepy Ňú Jrrrrr !!!**

Franta rebel Tomanec

Srdečne Vás zdravím zo Slovenska.

Nakoľko sa aj ja cítim za niečo z minulosti zodpovedný, tak reagujem. Keď sme ako vedúci mládeže začiatkom 90-tych rokov riešili otázku, ako ďalej s mládežou a deťmi na celoúnijnej úrovni, hľadali sme názov pre organizáciu, ktorá by čo najvernejšie vystihovala aktivity, ktoré deti čakali. Mali sme niekoľko možností. Niektoré overené s jasnou minulosťou. Hlavne v Čechách to nebol problém, lebo sa mohlo pokrčovať v “Stezka Písmaka”, alebo sa zaradiť pod “Skauta”. Asi pre moju slabú fantáziu sa mi nepodarilo nájsť vhodný termín v slovenčine a doslovný preklad zmienčených názvov nebol zrovna najpriateľnejší. Nakoľko sme boli zajedno v tom, že sa obsahovo chceme stotožniť s našou celosvetovou organizáciou Pathfinder, pre Slovensko som trval na tomto názve. Bratia súhlasili, že sa vzdajú “Stezky” a tak sme sa

časom stali súčasťou našej celosvetovej siete Pathfinder. Toľko na objasnenie, čo nás viedlo k zavedeniu tohoto “amerikanizmu” do nášho prostredia. Nevieť sa vyjadriť k ostatným názvom akcií, okrem tých, ktoré boli prevzaté zo zahraničia. S obsahom článku sa v mnohom stotožňujem. Tiež sa snažím pochopiť dnešnú mládež, ktorá žije v prostredí, kde sa nad tým nikto nepozastavuje a riešia celkom iné problémy.

Želám Vám hodne radosti vo Vašej práci a vďačných čitateľov.

S priáním Božieho požehnania

Bohumil Kern

Konečne niekto našel odvahu ‘přiložit sekeru ke kořeni’!

Franta mi promluvil z duše. Mám podobné pochybnosti o potrebe nadbíhat ešte dnes náladám takzvané “devadesátkové” generace. Zbaběle jsem tehdy mlčel v obavě, že bych mohl být označen nálepkou názorového dinosaura. (Což by, vzhledem k číslu mého věku, celkem sedělo.) Ale teď, když se to označení rozloží na dva, je to už pro mě celkem přijatelné. Tak se ozývám.

Taky si totiž myslím, že pel výjimečnosti při použití anglicismů – přepisu českého názvu anglickým, je už dávno setřen přemírou jejich užívání. (Viz: secondhand, super, cool, computer, ready, management, workshop, image, in ...) A bylo by načase, podle mého názoru, se pomalu vrátit k národní hrdosti na vlastní jazyk.

Pokud bychom chtěli, za každou cenu, zůstat u zvyšování atraktivity našich akcí cizojazyčným názvem, tak si myslím, že by adventistickým akcím více slušelo použití názvu v jazyce hebrejském; a to i s užitím hebrejského ‘alefbetu’. Což by mohlo vypadat exoticky a nakonec by to souznělo, v současnosti, i s českou politickou orientací. (Než EU změní svůj postoj k Izraeli.)

Nevím, zda jsem svým příspěvkem příliš nezavrtal do ‘vosího hnízda’; ale věřím v demokratickou svobodu slova. Jsem i otevřen k dalšímu dialogu na toto téma. A samozřejmě, se mohu i mýlit.

Jerry Šlosárek

Hezky se bavíte - což je pravda. A moc se mi to líbí. Zlobit se má a klást otázky o to víc.

Nedávno jsem poslouchal Zdeňka Svěráka - jeho řeč - poté, co dostal na universitě v Hradci Králové čestný doktorát. Vyznává se tam z lásky k českému jazyku. Je zajímavé sledovat ten vývoj. Buditelé hledali krásná česká slova pro vše, co se jim zdálo cizí až do krajností... (např. kapesník = „nosočistoplena“) My dnes nahrazujeme české termíny cizojazyčným označením...

Je to asi normální běh dějin. Tenkrát jsme se potřebovali vymezit, dnes vyjádřit to, že patříme do většího celku. Ale na češtinu a její krásu bychom měli při tom všem zůstat hrdí!

Vítězslav Vurst

Dnes po ránu jsem si s chutí přečetl a dobře se pobavil u Tvého Gút Nájť. :) Moc děkuji! :) Pokud jde o názor, anglikanismy mi tolik nevadí,

angličtinu mám díky práci a misii tak nějak pod kůží. Ze zkušenosti vím, že některé věci (např. titulky a hesla) se v ní dají vyjádřit velmi výstižně, v češtině to tolik nezní. Tím ovšem češtinu nehaním a nesnižuji. Zkus třeba v angličtině vyjádřit „červeňoňoučké jablíčko“. :) To žádný anglán či ameríkán nedá. Zároveň chápu, že různé generace to budou vnímat různě, bude to pro ně nesrozumitelné, a nic s tím nenadělám.

A ještě něco. Na plakátu můžeš mít třeba Misijní tábor, Mission Camp, ale třeba i Миссионерский лагерь. A to poslední bych po historické zkušenosti českého národa s rusákama opravdu nechtěl. :)

Krásné Vánoce a super rok 2024! :)

Kamil Kreutziger
Pražské ADRACENTRUM

Zmiňované téma považuji za otázku kulturní nikoliv duchovní. Jsem přesvědčen, že motivem pro zavádění anglicismů není to, že jsme původem americká církev, ale postoj, že anglicismy k mladému člověku tak nějak patří. Jestli je to názor správný, nevím, protože momentálně nejsem v těsném kontaktu s danou cílovou skupinou. Já sám se snažím maximálně omezit používání cizích slov ve svém slovníku, ale vede mě k tomu patriotismus, ne má víra.

Zdraví Pavel Kostečka

Poangličťování českého jazyka je naprosto strašné. Nejlepší by byl naprostý zákaz těchto hloupostí, teprve pak by byl život **fér**. Člověk si třeba pustí pěkný **film**, nebo **muzikál** a je plný těchto nesmyslných anglických výrazů. Z toho má člověk v hlavě jediné **koktejl**. To už je lepší, abych seděl doma na **gauči** a přečetl si hezkou knížku, nebo **komiks**. Tam aspoň nebude takové množství nesmyslných anglických slov. Nebo je lepší jít ven, do přírody, sednout na **tramvaj** a vystoupit někde v lesích. Prostě si vzít jen **šortky**, **svetr** a vyrazit na celý **víkend**. Ale co na svačinu? Chleba s **džemem**, nebo **puding**? Nebo si něco **ugriluju**? Grilované jídlo raději ne, především pro ty, co rádi **sportují**, **trénují**, hrají **fotbal**, nebo plavou - třeba **kraul**. Spousta lidí to dělá, aby byli **fit**. Myslím, že by bylo **fajn**, abychom se domluvili a žádné pitomé anglicismy ze zásady nepoužívali. To by byl teprve **gól**.

Za dřívějších časů, třeba před 100 lety nic takového jako vypůjčování cizích slov neexistovalo. Třeba staré valachy to ani nenapadlo.

Kdysi dávno sem šel za strýcem horňanským a byl sem rád, že sem naňho **natrefil**. On je furt kdesi v **luftě** a stihnout ho doma v **cimře** je docela **kumšt**. On často chystá **futro**, **šrot**, nebo je zalezený ve **špajzce**, kde chodí přes **gaňk**. Pravil ně **švagr**, že on doma na **štokrli** neusedí, že on musí furt negde **špacirovat**. Pravím mu: „Strýcu, mohli byste ně pomoci s tím **šalovaním**? Šak ste od **fochu**. Šak za tu **formanku** minulý týden“

A že teda půjde. Ale napřed že musí do **šopy** pro **vercajk** a zrovna že **vyluftuje** ten **hic**, co tam, v létě má.

Vzali sme jakési **fošny**, **kramle** a **lajsničky** a začali to stlúkat do sebe. Strýc chvílu **špekuloval**, že to tam zatým enom **heftne**, než to přitlučeme na **fest**. Že to musíme otočit na **štorc** a **zfalcovat**. Že on to **nezfušuje**. Ptotom sme s tím celým **šibovali** zleva doprava, až to bylo v **rychtyku** a strýc to eště **našponoval**, **našteloval**, **podšprajcoval** a **přišruboval**. Až tak to **pozichrovál**. A potom žádné **ciráty** a začali sme **lifrovat** a **ládovat** beton. A najedenkrát plc do máčky. Strýcovi tam spadly **brýle**. Začal tým **rumplovat**, že ten **šaluňk** rozerve, že ho **trefí šlak**. Toš to byl drahý **špás**. Eště, že neskončil ve **špitáli**.

Marek Wagner

Anglické názvy mi vůbec nevadí, obzvlášť u akcí pro mladé. Mladí lidé žijí na sociálních sítích, v počítačových hrách, sledují seriály v angličtině bez titulků, komunikují s lidmi z celého světa, a všude mluví anglicky, proto je pro ně angličtina zcela přirozený komunikační prostředek. Pro mne bylo vždy klíčové poselství a forma je podružná, pokud poselství nezavazí ;-)

Tomáš Galda
Pastor Apoštolské církve ValMez

K tomu poangličťování v zemích českých výhrady také nemalé mám. Kéž rozum národa českého zas k sobě by přišel a vůdcové pohnuti adventismem a podivnostmi nerozumnými, jakožto jména i názvy nečeské dávající, jsa takto připodobňující se k světu označení náležitě byli. Hříchem ať toto celé nazýváno jest.

S poníženů úctivostů a pozdravením pokoja

Milán Tatalácký Kubičik
Sbor CASD Vsetín

V dobách nedávno minulých jsme byli rudým režimem nuceni učit se ruský jazyk. Vzhledem k nátlaku vládnoucích soudruhů a perspektivě pramalého upotřebení jsme ruštinu nesnášeli. Do dnešních dnů si pamatuji snad jen „**vo vrémja kaníkul my guljali na kankach**“. Při výběru volitelného jazyka bylo vlastně úplně jedno, který jste si vybrali. Představa praktického využití při cestě do zahraničí byla více než utopistická. Staré známé pořekadlo praví – zakázaného největší krajíc. Všechno, co byť jen okrajově připomínalo angličtinu, bylo lákavé, exotické. Takže se nedivím, že se po „plyšové“ revoluci roztrhl pomyslný pytel s anglickými názvy všeho, na co se člověk podívá. Snažili jsme se po letech nesvobody být světová a čitelní pro ostatní.

Doba pokročila, a nadšení vyvanulo. Trend překrucovat česká slova na anglická však zůstal. V jistém smyslu to chápu. Otevřeli jsme se světu, mladí dnes vládnou angličtinou vlivem počítačových her možná lépe než češtinou (určitě minimálně odpadá pro mnohé neřešitelný problém s tvrdým a měkkým i).

Anglické názvy akcí jsou jim vlastní. Nehledě na to, že mnohé akce jsou mezinárodní, a kdyby měli anglicky mluvící mládežníci odjíždět na „Sejiti“ nebo „Ved' a rožděl“, asi by z toho moc moudří nebyli.

Nicméně je pravda, že my, dříve narození, si připadáme trochu mimo mísu. Jakožto neznalí řeči nevíme, co si pod názvem akce představit. Určitě bych se přimlouvala za to ubrat s anglicismy.

Naše malá zemička je ve světě známá. Kredit máme mimo jiné díky takovým osobnostem, jako byl mistr Jan Hus. Právě on „vymazlil“ češtinu ku kráse a jednoduchosti, aby byla přístupná všemu lidu. Věřím, že i díky těmto lidem nám Pán žehná a poskytuje ochranu. Měli bychom být hrdí na svůj národ, na svou nádhernou, malebnou a barvitou řeč. Dejme to najevo třeba právě skrze názvy akcí. A když se nám u toho podaří jinojazyčné mládežníky naučit pár českých slovíček, tím líp. Závďavkem můžeme zažít spousta legrace, například když se dozvíte, že vašemu kamarádovi je zima, protože **zapomněl slepici** nebo že dostal **oblečený chlebiček**, případně **okurky v nálož**.

Iva Chárová

Pro mě ta angličtina prostupující náš sborový život není významným tématem, lidi mají vlastnost se rychle přizpůsobit okolnostem, takže když se za Rajchu museli učit německy, tak ty germanismy přebírali i do běžné mluvy, podobně to pak bylo i s ruštinou, i kdy jsme si z toho dělávali srandu.

Teď jsem spíše v situaci, kdy bych rád uměl anglicky líp, než umím, ale na to je jeden život moc krátký.

Rodný jazyk je pro moje dorozumívání jenom technikálie, či podmínka potřebná nikoli ale nezbytná, jak to říkají poučky, kolem nás je tolik datového šumu, plno psaného a mluveného slova, plno videi, chytrého marketingu, obtěžování, dezinformací atd., ale naštěstí i hodnotné slovo, které nám normálním lidem dává energii a chuť prožívat náš každodenní život v radosti a pokoji.

Problém může nastat, když ta kvanta informací chceme prosít a vybrat z toho to podstatné, co je pro naše životy důležité a co je bezcenné nebo nám škodí.

A tady dělá většina lidí chybu, protože si myslí, že to zvládne jenom svým intelektem a zkušenostmi. Podle toho to pak se světem vypadá, roste sice technologický rozvoj do obrovských rozměrů, ale upadá etika, vzájemné vztahy a vytrácí se radost ze života.

A stačilo jenom odejít od Stvořitele a udělat bohy ze sebe. S tím ale nic nenaděláme, navíc je to předpověděno v biblických proroctvích. Zkrátka vidíme

v reálu každodenního života, jak svět dozrává. To nás před šedesáti lety nenapadlo, že budeme toho součástí.

Takže jsem se postupně dopracoval k tomu, že mě čím dál více oslovuje pozorování světa kolem sebe a porovnávání s tím, co jsem aspoň v náznacích z těch mnoha proroctvích pochopil, s tím, že si až moc dobře uvědomuju, že vím, že nic nevím, ale jsem vděčný i za ty jednotlivé střípky do celkové mozaiky a čím dál více se ukazují i souvislosti.

Díky Bohu, že na to nejsme sami, náš nebeský Otec, který je Stvořitel všeho, i nás, je na naší straně, jeho jediný Syn je náš Spasitel a jeho Svátý Duch je náš utěšitel a dárce pokoje.

Lad'a Smílek

Milý souputníku z humanitárních cest ADRA, zdravím Tě, Františku Dobroto, jakož i redakční tým. Napsali jste to moc dobře a pravdivě, plně souhlasím. Přestože mám angličtinu ráda a používám ji při mých cestách, myslím, že v naší půvabné České kotlině můžeme používat naši krásnou mateřštinu.

Šťastný zimní čas!

Marta (svého času) Lipusová

Děkuji za zajímavý podnět, který jsem si přečetl a uvědomil jsem si, jak se svět stále někam posouvá a to i v oblasti mluvení, používání slov a různých pojmů. V týdnu jsem narazil na internetu na test, jak známe slovník generace Z.

https://www.idnes.cz/zpravy/slovník-generacez.Q231207_161454_kultura_blp

Dal jsem to i našemu 17 letému synkovi doma a ten měl 100 procent úspěch bez zaváhání a nedal se ani zmást, když jsem to zkoušel. Já jsem řadu pojmů neznal a dal špatně. Tak jen si uvědomuji, že čas nezastavíme, a budu všem mladým držet palce, ať najdou smysl života, osobně se setkají s Pánem Bohem, ať už k tomu použijí slovník jakýkoliv.

Radomír Špinka

Ahoj Frantíku,

přilétl mi do pošty mail, který potěšil. Díky. Jen nevím, jestli nedošlo k omylu adresáta. A nebo jsem byl přizván do valašské rodiny??

Každopádně jsem si A4 rád přečetl a s úsměvem musel konstatovat, že ten Frantík je stejně pořád borec. Souzním s tebou, rozumím.

Nenapišu určitě nic nového. Osobně se stavím k tomuto tématu s patřičnou dávkou tolerance, (ne nezájmu). Je to totiž "vlak" ve kterém nejedu a ani do něj

již nenastoupím. Jsem generačně na jiné koleji. Jasně, je to trend, který má snahu udělat pro mladé téma atraktivnější, zajímavější, lákavější. Jestli to na mladé funguje (a že asi i ano), tak proč ne. Uvidíme, kolik toho srozumitelného jazyka zůstane v budoucnu i pro nás ze starší generace.

Vít Bárta

Ohledně čím dál častějšího používání anglického výraziva asi nebude existovat nějaký jednotný názor. V podstatě ani existovat nemůže, protože je naprosto zásadní jakou optikou na tuto problematiku nahlížíme.

Pohled lidí důchodového věku, řekněme nad 60 - 65 let bude naprosto logicky v drtivé většině takový, že pochopení pro používání anglických výrazů v českém jazyce bude minimální. Z jejich dosavadních životních zkušeností a nabytých schopností je naprosto logická a opodstatněná snaha o zachování čistoty českého jazyka a nemíchání češtiny s výrazy z cizích jazyků. Poměr lidí této generace, kteří měli to štěstí a možnost ovládnout cizí - v tomto případě tedy anglický jazyk je téměř mizivý oproti těm, kteří zůstali u jazyka českého, slovenského případně nuceně ruského.

A tím je jasně dáno, že pro tyto lidi je angličtina skutečně cizím a tedy nepřirozeným jazykem.

Pokud se ale pokusíme nahlédnout na anglické výrazy v češtině optikou lidí mladých řekněme cca do 25-30 let, půjde o pohled diametrálně odlišný. Tito mladí lidé oproti generaci seniorů často ovládají anglický jazyk poměrně plynule a poměr těch lidí je v podstatě opačný na rozdíl od první popisované skupiny. Jsou to lidé kteří byli anglickému jazyku vyučováni už od první třídy základní školy a pokračovali na škole střední. Průměrně tedy byli v pravidelném kontaktu s tímto jazykem nějakých 13 let v kuse. U mladých lidí se také často stává že si americké filmy a seriály začnou cíleně pouštět v originálním znění bez českého dabingu a titulků a to nejen proto, aby vypilovali své jazykové dovednosti, ale také proto, že vědí, že pouze v originálním znění vyzní všechny niance a vtipy opravdu nejlépe a tak jak autor zamýšlel. Protože pokud jde o český dabing, tak se mnohé ztratí v překladu.

To vše zmiňuji jenom proto, aby bylo více zřejmé, že pro tuto generaci už angličtina dávno není tím cizím, nesrozumitelným a nepřirozeným jazykem jako pro generaci 65+.

Anglické výrazy v češtině jim proto nezní nijak nepřirozeně, ale naopak je to něco, čemu rozumí, co mnohdy pro ně samotné lépe vystihuje podstatu věci, než je tomu u Českých výrazů.

Troufám si dokonce říct, že používání anglických výrazů u mladých lidí už dávno nespadá do kategorie být "IN", ale naopak se nejedná o nic výjimečného.

V tomto je také jeden z rozdílů mezi starší a mladší generací - ti starší z nás vidí v používání anglických výrazů a názvů často snahu o nějaké zviditelnění, či nevhodnou snahu být na vyšší úrovni než ostatní, být moderní, být "IN".

Pro ty mladší z nás je to naopak něco naprosto normálního, přirozeného, nijak nevyčnávajícího, nijak excentrického. Pro ně už to dávno nejsou "CIZÍ" výrazy, ale výrazy naopak důvěrně známé a blízké. A postupně začleňování těchto výrazů do mateřského jazyka dost možná vnímají jako přirozený vývoj.

Já osobně jsem ve svých 40 letech věkově zhruba někde uprostřed mezi těmito dvěma skupinami. Ovšem nejen věkově, ale i tak nějak v celkovém pohledu na tuto problematiku. Dokážu docela dobře pochopit obě uvedené skupiny lidí a jejich optiku pohledu na danou problematiku. Do první třídy jsem nastupoval v roce 90 a tak patřím mezi první porevoluční školáky. Z angličtinou jsem se na základní škole potýkal pouze pět let, protože jsme jí měli až na druhém stupni a ten tehdy začínal pátou třídou, jelikož základní škola byla tehdy na 8 let. A v průběhu mého působení na druhém stupni se prodloužila na stávajících 9 let. Žel jsem ale nepatřil mezi zrovna nejlepší angličtináře.

A pak na učilišti byla sice angličtina také, ale za ty tři roky jen co by se za nehet vešlo. Naše učitelka anglického jazyka byla totiž při hodinách povětšinou duchem a často i tělem nepřítomná, takže nám toho skutečně mnoho nepředala. Výsledkem čehož je to, že nejsem sice angličtinou naprosto nepolíbený, ale pokud jsem nucen verbálnímu projevu v anglickém jazyce, pak tento ve své lámané formě připomíná zajisté angličtinu první generace amerických otroků z Afriky nedlouho po vyloštění na americkém kontinentě.

Tento fakt mne velice mrzí - obzvláště, když jsem v kontaktu s Korneliem Novakem a při písemné komunikaci jsem často odkázán na google překladač a při osobní komunikaci mám hodně co dělat, abych zvládnul alespoň úplně tu nejzákladnější a nejprimitivnější konverzaci...

Je tedy postupné vkrádání anglických výrazů do naší mateřštiny útokem na náš rodný jazyk, nebo se jedná o určitý přirozený vývoj?

Asi to nedokážu stoprocentně posoudit, ale jak už jsem zmínil, chápu oba dva pohledy.

Svůj rodný jazyk i Valašské nářečí mám pochopitelně velmi rád, ale také se přiznám, že všem, kteří plynně ovládají angličtinu docela sobecky závidím.

Jediné co můžu říct s jistotou je, že to na kolik bude čeština nadále ovlivněna angličtinou, je s pohledu věčnosti naprosto zanedbatelný problém.

Jan Wagner

Moji milí sourozenci v Pánu, vzdálenější příbuzní i rodinnější příbuzní :-), myslím, že nebudu nic podrobného či osobního vymýšlet k danému tématu. Již řadu let mne tematika "anglicizmu", jakožto seniorku (přestože jsem dcera učitelky angličtiny a též matka dcery učitelky angličtiny - sama jsem tímto jazykem nevládnoucí) štve a nelíbí se mi, když se používají výrazy, které si musím "vygooglit", abych pochopila "vo co gou" :-).

Je mi jasné, že mladá generace chce být "světová", ale myslím, že o těch anglických výrazech to není... Angličtinu beru jako výbornou věc ke komunikaci téměř po celém světě, ale abych ji musela číst na kdejakém plakátu, kdejaké pozvánce na i "církvní" akce, tak to tedy ne... :-)

Narodila jsem se v Česku a chci mluvit, číst i psát česky. Nemám ani ráda příliš písničky v angličtině. Když nerozumím textu, nemám z toho ten správný prožitek. Vnímám sice krásnou melodii, ale rozumím jen některým slovům (pár frází, předložek, číslovek, sloves a podstatných či přídavných jmen zvládám :-)), což je pro mou generaci nepříjemné.

(S)mějte se všichni krásně a rádi nejen v tomto adventním období, ale stále. :-)

Ellen Tomancová

Milí Valmezáci,

pěkně Vás všechny zdravím.

S tím problémem, který se týká používání jiných jazyků, než češtiny plně souhlasím. Nejde jen o angličtinu, ale v našich sborech se hlavně v písničkách používá i latina - a to se mi vůbec nelíbí. Ne proto, že bych nebyla pro to, aby se lidé učili nějaký jazyk. Vždyť naše přísloví říká, že: "Kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem." I já se - přes moje stáří a stále horší paměť - snažím v tomto směru vzdělávat, i když se nějaký velký úspěch nedostavuje ☺ ...

Myslím na naše průkopníky ve zvěstování evangelia Cyrila a Metoděje. Na to, jak moc se snažili a prosazovali to, aby se CELA bohoslužba děla v mateřském jazyku věřících, kteří jsou jí přítomni. Snad není potřeba zdůrazňovat důvody, které je k tomu vedly ani to, že se za tuto práci neustále dostávali do konfliktů se svými nadřízenými a vedoucími církve.

Proč my dnes jejich dobrý úmysl házíme do "odpadkového koše"? Proto, abychom byli moderní?? Je to to nejdůležitější, co máme chtít? I když hodně lidí - zvláště mladých dnes rozumí angličtině, italštině, němčině i jiným jazykům, mám za to, že nejlépe snad každý rozumí své mateřštině. I Pán Ježíš mluvil aramejsky a ne řecky nebo italsky.....

Tak Vám přeji, abyste s úspěchem nesli evangelium ve valašštině! ☺

Jarka Pražanová

GÚT NÁJT, dodatek

To by člověk nevymyslel! Pán Bůh má opravdu smysl pro humor! Jenom co vyrazím do hrdinného boje za záchranu rodného jazyka a narychlo sepsaný pamflet a názvem „Gút Nájť“ rozhodím mezi své známé, začnou se mi vracet nejrůznější reakce. Od vyloženě úsměvných až po ty věčné. Damašský trubadúr Honza Wagner i Tom Galda, současný arcipastýř valašských letničních stád mi například unisono dávají najevo, že jsem trestuhodně zaspal dobu, protože současná dospívající mláďata jsou formována zcela jiným prostředím, než v jakém jsme zatvrdli my, neohební a trapně zakonzervovaní stařešinové. U Tomáše mě to ani trochu nepřekvapuje. Mluvení cizími jazyky je totiž známým specifikem jeho charismatické ohrádky. Informace podobného typu беру na vědomí, ale příliš se jimi nezabývám. Pokračuji sice v pravidelném ranním přelouskávání textů anglické bible, ale pokud venku narazím na jakýkoliv nadbytečný název či heslo ve zmíněném světojazycy, lezou po mně slimáci.

Podobně

jako v
šedesátých
letech při
psaní
písemky z
ruštiny.
Pár dní nato
vyřáším i se
svou
milovanou
bělovlasou
chotí (jinak
vytrvalou
studentkou
angličtiny)
do naší zlaté
Matičky
Stověžatě,
abych
zkontroloval
stav starého

dobrého kamaráda, který už léta nezištně pečuje o jeden z mých párových orgánů. V sobotu zamířím do nepřehlédnutelného pražského Passerova a nenápadně vklouznu do zdejšího sboru Bethany. Sotva otevřu vstupní dveře, ozve se halou nepřeslechnutelné „Gút Nájť“! Takto mě se svým širokým úsměvem a napřaženými dlaněmi vítá misionář a zasloužilý adrák Kamil

Kreutziger, který rovněž obdržel moje provokativní pojednání. Podobně mě oslovuje také vedle stojící náčelník české Adry a vedoucí tohoto sboru, Radek Špinka. V pohodové třídě sobotní školy si poté připomenu příběh setkání galilejského Učitele se Syrofeničankou. Přestože byl, jak sám říká, prioritně vyslán k záchraně svého národa, nebrání mu to v překročení hranic. Zřetelně tím naznačuje, že jeho poselství je internacionální.

A pak přijde to hlavní. Křesťanskou modlitebnou, již zbudoval nejmenovaný miliardář, se ozývá „internacionála“!! Ne jedna, ale hned tři!!! Všechny jsou z běžného adventistického zpěvníku. Na širokouhlém promítacím plátně se objevují vždy dvě sloky ve známé češtině a dvě v angličtině! Proč to zmatení jazyků? Jednoduše proto, že do sboru právě zabrousila pětice mladých sourozenců z americké Andrewsovy univerzity. Zazní první tóny povědomých melodií a shromážděný dav začíná zpívat. Amíci se statečně perou s češtinou, stejně jako letitější domácí s nevlastním jazykem. Také já se zcela spontánně zapojuji do společného chorálu mezinárodního společenství. Vůbec mi přitom nedochází, že své vnitřní pocity odtajňuji řečí, na níž jsem byl ještě před chvílí vyloženě vysazený. Atmosféru nebe později umocní vystoupení samotných studentů. Čtveřice z nich má své původní kořeny v černé Africe, jedna dívka na východě Asie a zbývající bledá tvář ve staré dobré Evropě. Navzdory všem rozdílům se jejich hlasy slijí do naprosto dokonalého akordu. Zpěv, jímž vyjadřují nejnaternější vztah k Nejvyššímu, je nejen záležitostí hlasivek, ale celého těla, především srdce. Melodií obalená angličtina dostává nadpozemský nádech. Přítomnost Toho, jehož narozeniny teď oslavují nejrůznější koledy, je přímo hmatatelná.

Klidný, vmlouvavý hlas kazatele poté nasměruje pozornost přímo k Němu. Mírek Kysilko přibližuje nejen dobu Ježíšova narození do tmy chléva, ale především osvícení smutného světa jeho paprskem naděje. Světlem, jenž svítí tiše, ale přitahuje. Pražská Bethany se teď díky Němu proměňuje v opravdovou Betanii. Tichou, povznášející, Duchem provoněnou. Všecky ostatní priority dokonale blednou. Kupodivu i moje třenice s angličtinou. Přistihuji se, že kdyby to mělo být jen jednomu člověku pomoci k nasměrování ke Světlu světa, pak se rád na chvíli vzdám své milované valašské češtiny a zplna hrdla vyzpívám, že jedinou Hvězdou mojí jasnou, pro níž stojí zato žít, není nikdo jiný než Jesus Christ Superstar! Ale jenom co mi světoobčan zmizí z dohledu, pokorně a rád se navrátím ke své mateřštině. Bylo by škoda, aby ji dotěrná globalizace nemilosrdně převálcovala...

Franta Tomanec, publikán z východu:-)

Besedy Adra Klubu zdraví

30.listopadu 2023

Nejmladší přednášející našeho Adra Klubu zdraví nás poslední listopadový podvečer pozval na „projížďku“ k Černému moři na kole. Navzdory svému mládí procestoval s tatínkem tímto způsobem skoro celou Evropu - vychytrale po toku některé z mocných řek (neboť řeky tečou z kopce). Nohy a pláště svého kola smočil v nejednom moři. Že je Jenda šikovný nejen coby cyklista, ale i vypravěč, svědčil zcela zaplněný malý sál knihovny.

Cesta na kole k moři není pro zhýčkané jedince, to jsme pochopili velmi rychle. Urazit denně okolo 150 km, šlapat v horku přesahujícím 30 stupňů, mnohdy bez jídla a vody, spát ve stanu na poli, fotbalovém stadionu či jiných nekomfortních místech, před nepřízní počasí se schovávat v tunelu, zdolávat strmá stoupání (řeka proklíčuje kaňonem, cyklista musí po silnici) to nezvládne každý. Na to

musí být fyzicka, odhodlání a hlavně veliká láska ke kolu a cestování. A tu Jenda má. Odměnou jsou potom zážitky z krásných míst, která by jinak neviděl.

Letos spolu s tatínkem projeli Slovensko, Maďarsko, Srbsko, Rumunsko a Bulharsko. Potkali se s medvědy, honili je toulaví psi, v horách měli

defekt na jednom z kol, několik dní nenašli relativně čistou vodu na osvěžení, prožili hlad i žízeň. Jste-li však příznivci dobrodružství, určitě je tento způsob trávení léta pro vás ideální.

Jenda jde ve stopách svého otce a plánuje samostatný výjezd spolu s kamarády, a to po toku řek Vltavy a Labe. Věříme, že nám o svých zážitcích opět přijde povyprávět. A nejen cyklistických. Slíbil nám také povídání o Kanadě, ale to zase až příště.

14.prosince 20233

Dnešní mladí to mají svým způsobem lehké – pokud jsou dobrodružné povahy, seberou svých pět švestek do krosny a vyrazí do světa. Přesně to udělal v roce 2015 náš přednášející sympatřák Tomáš Štěpán. Po pracovní dovolené na Novém Zélandu se usadil v Kanadě – zemi medvědů a tisíců jezer. Podařilo se

mu procestovat destinace jako Albánie, Rumunsko, Vietnam, Laos, Kambodža, Malajsie, Singapur, Jižní Afrika, Svazijsko, Botswana, Kolumbie, Guatemala, Indie a další. Ze svých cest připravuje přednášky a zábavnou formou se snaží lidem ukázat krásy těchto zemí. Nás seznámil s nádhernou Kolumbií a Guatemalou.

Na cestu do těchto dvou zemí vyrazil v době, kdy většina z nás seděla doma a neodvážila se opustit katastr obce. Byl právě lockdown. Cesta do Kolumbie pro pana Štěpána bylo první seznámení s Latinskou Amerikou. Představil nám hlavní město Bogotu ve výšce 3 000 m.n.m., potom jsme vyrazili na aktivní vulkán Puracé.

Pokračovali jsme zapadlými vesnicemi horského údolí až do pohoří vysokých And národního parku Los Nevados. Navštívili jsme koloniální města, památky UNESCO či Karibské pobřeží. Náš průvodce cestuje zásadně místní dopravou, autostopem nebo pěšky, což někdy přináší komplikace v podobě autobusu zapadlého v blátě, promočeného oblečení, nebo zbytečně utracených peněz za průvodce, který nakonec svůj závazek nesplní. Na svých cestách spí pod stanem nebo u domorodců. Rád vyhledává místní školy a farmy. Kolumbie je země přírodních krás a usměvavých lidí.

Pokračovali jsme do pestrobarevné Guatemaly. Říši bájných Mayů nám připomenou ruiny starověkého města Tikal. Pan Štěpán je milovník hor, proto nemohl vynechat výstup na nejvyšší horu Střední Ameriky vulkán Tajamulco. Guatemala je země vulkánů a pohled na chrlící kráter je nezapomenutelným zážitkem. Guatemalu označili slavní cestovatelé Hanzelka a Zikmund za nejkrásnější zemi na světě, a náš přednášející nám toto tvrzení potvrdil.

Přijali jsme také nabídku na návštěvu Kanady a Botswany, kde náš přednášející působí jako průvodce. Svým klientům zajistí vše přes letenku, ubytování, jídlo i průvodcovské služby.

Skvělá přednáška byla spojena s ochutnávkou pravé kolumbijské kávy zakoupené přímo z kávové plantáže. Podvečer v knihovně jsme si skutečně užili.

Iva Chárová

Pomáhat je radost

Tak znělo motto letošní sbírky *Pomoci Těšínského Slezska* pro děti a seniory, kteří zůstali na Ukrajině. Nejvyšším tohoto spolku je náš kazatel Hynek Dona, takže je jasné, že jsme se jako sbor k této sbírce určené pro nejpotřebnější a nejzranitelnější také přidali.

Každá konzerva se počítá, řekla si sestra Iva Chárová a oslovila s nabídkou účasti na sbírce školu, na které vyučuje. Válečný konflikt na Ukrajině trvá téměř dva roky a další špatné zprávy o válkách, bezpráví, bezmoci a utrpení nejen za hranicemi našeho státu se na nás valí ze všech stran. Není se tedy co divit, že lidé se cítí unaveni, frustrováni a ochota pomáhat už není taková, jako na počátku konfliktu. Nicméně i přesto se podařilo vybrat několik krabic potravin, drogistického zboží a hraček, což byl velmi dobrý základ sbírky. Bratři a sestry našeho sborečku je v sobotu doplnili o další nemalé dary, včetně finančních.

Proč bychom nezkusili sbírku rozšířit i mimo sbor a uspořádat sbírku veřejnou? Napadlo výše zmíněnou akční (někdy až moc) sestru. A tak se na plotě, dveřích budovy i na sociálních sítích a webu sboru záhy objevila výzva k pomoci.

V neděli 3.prosince se jindy uklizená modlitebna sboru změnila téměř ve skladiště. Všude byly krabice, které se postupně plnily vším potřebným. Příchozí dárce při vstupu uvítal nazdobený stromeček, tóny vánočních koled, vůně kávy a výborného zákusku upečeného právě pro tuto příležitost naší paní kazatelovou Naděnkou Donovou. Až do odpoledních hodin přijímali Donovi a Chárovi potraviny a jiné dary z rukou ochotných dárců a při občerstvení podávali informace o tom, kam a komu půjde pomoc. Pes Hači nesměl chybět a svým zdatným čichem kontroloval, zda jsou krabice košer ☺.

Náš Pán nás opakovaně vyzývá k pomoci těm nejslabším. Je dobře, že je mezi námi tolik ochotných dárců s otevřeným srdcem. Kromě toho, že zpřijemníme vánoční čas mnoha dětem a seniorům, kteří žijí v neskutečných podmínkách, a

pomůžeme
v tom, že řada
z nich neuslyší
vánoční zpěvy
ze svého
žaludku, ale
pouze z rádia,
nic nenahradí
úžasný pocit,
který dávání
přináší. Motto
letošní sbírky je
pravdivé.
Pomáhat je
opravdu radost.

Novoroční balíčky

Rok se s rokem sešel, a my jsme se s manželem Pét'ou opět rozjeli po valašských kopcích, abychom navštívili naše seniory. Kromě každoměsíčního časopisu jsme chtěli předat novoroční balíček. Obsahoval nezbytné mlsání, veršiček pro nastávající rok a také něco pro boj s tím Rakušanem, co nám schovává věci (Alzheimerem ☺).

Letošní cesta byla více než dobrodružná. Zima nám ukázala svůj bílý plášť, a jindy lehce dostupné vršky připomínaly spíše sibiřskou tundru. Ostrý vítr, bílé závěje, na silnici pod sněhem led. Nicméně Pét'a mně se svým obvyklým lehkovážným optimismem ujistil, že mé obavy jsou naprosto plané, neboť všude v pohodě dojedeme, a problémy budeme řešit, teprve až nastanou.

Návštěva Jiřky Škrlové a Standy Roseckého byla opravdu pohodová. Silničáři ve ValMezu byli sice opět překvapeni, že v prosinci napadl sníh, ale auta si už projela koleje a tak jsme do místa určení dorazili lehce. Cesta za Janou Jančovou byla přímo pohádková. Obec Bystřička se nachází v chráněném pásmu, a proto je veškeré solení zapovězeno. Pokud jste milovníci pohádky „Mrazík“, vězte, že jsme si připadali jako onen v kožichu zachumlaný dědeček,

který se svou pověstnou berlou mrazilkou pádil zasněženou krajinou ve svých sáních. I zde byl balíček bez úhony předán.

Pomalou zapadající slunce dávalo sněhem pokryté krajině okolo Valašské

Bystřice romantický nádech. Do Rožnova pod Radhoštěm jsme sjeli bez problémů a Mirka Škrllu našli, jako již tradičně, v „jeho“ Domově pro seniory

spokojeně ležet před zářící obrazovkou televize. Nic jsme nereagovali na jeho poznámky, že „si balíček nezaslouží“. My víme, že ano. A už jsme jeli dál.

Další zastávkou měli být Jarek a Elen Jančovi, pro které jsme měli bulletin. Při pohledu na hromady sněhu okolo Rožnova jsem opět vyslovila domněnku, že to asi nedopadne. Ale Pětova jistota v úspěch mise byla větší než babylonská věž. Na Spinu to šlo, pokud se člověk pod kopcem pořádně rozjel. Nicméně lesní cesta zavátá hlubokým sněhem Pětů mírně znejistěla. Ale máme přezuto, tak co!

Kdo to zná, potvrdí, že dům Jančových

v zimě připomíná meteorologickou stanici na Lomnickém štítu. Jsme dobří, zapadli jsme až v polovině. Vycouváme na odbočku a dojdeme pěšky, zněl plán. Kde se vzal, tu se vzal – právě se vracel domů Jaromír mladší, a ochotně přebral časopis s tím, že ho předá rodičům. Takže můžeme jet za dalšími adresáty balíčků.

Jenže ouha. Čím více kola zabírala, tím více prokluzovala, a auto se nebezpečně přesouvalo do přilehlého příkopu. Naše následující snažení připomínalo houpačku – opatrně odcouvat pod kopeček, pořádně se rozjet, zahrabat koly a jako na sánkách pomalu nechtěně sjíždět do příkopu. A znova. Trvalo řadu minut, než se nám podařilo situaci zvládnout a vyrazit zpět do ValMezu.

Čekala nás ještě návštěva Lidky Kovářové a Bohuška Krůpy. Všichni zmínění senioři velmi zdraví celý sbor a přejí Boží požehnání v novém roce.

Iva Chárová

Předvánoční setkání s dobrovolníky

Během prosince jsme měli možnost na několika místech, kde působí naši dobrovolníci, vyjádřit poděkování a předat drobné dárky za jejich darovaný čas druhým lidem. Tito dobrovolníci docházejí do zařízení k seniorům, dětem a také do šatníku Diakonie. Setkání proběhly jak v Choryni, tak ve Valašském Meziříčí i v Rožnově pod Radhoštěm.

Už jsme tak trochu ochutnali tu milou atmosféru. Díky hodným sestřičkám od nás ze sboru, jsme si všichni pochutnali na cukroví. Naslouchali jsme taky melodii, která se nesla ze sborového klavíru, a jejíž prezentující interpretkou byla naše dlouholetá dobrovolnice p. Marta. Krásně jsme si popovídali, sdíleli se a povzbuzovali v konání dobra ☺. Tohle se dělo ve Valašském Meziříčí 14. 12. 2023.

O pět dní později jsme se v podobném duchu setkali s dobrovolníky v rožnovském Domově pro seniory, kde přišla dobrovolníkům poděkovat i paní vedoucí Domova s kontaktní osobou. Tady nám celou atmosféru zpestřil hezkou hrou koled na harmoniku náš šikovný dobrovolník p. Tonda. Pouštěli jsme svíčky, zpívali jsme, vzpomínali a bylo nám spolu dobře ☺.

Lidka Obadalová
DC ADRA Valašské Meziříčí

BRÁŠKO A SESTRÍČKO

Manželé Jana a Karel Randýskovi nám nejsou neznámí. Čas od času se ze slovenských Nových Zámků přijedou podívat do kraje svých předků. Na Velké Lhotě, hned naproti dřevěnému kostelíku, mají po nich chalupu. Před nějakými čtyřiceti roky tam byl tábor našich neposedných děcek, který vedl Aleš Zástěra se svou těhotnou manželkou Libou.

Randýskovým se ještě na Moravě postupně narodily tři dcery. Prozpěvování jim asi nebylo cizí, a tak není divu, že během dospívání utvořily sourozenecké trio. Ladilo jim to perfektně. Vystupovaly na různých mládežnických akcích, mimo jiné na populárním novojičínském festivalu SATI. Jedné krásné soboty mě jejich maminka Jana překvapila otázkou: „Ty, Frantíku, mohl bys našim děvčatům složit nějakou písničku? Chtěly by v Novém Jičíně zase něco zazpívat a nic je pořádně nenapadá...“ Sympatickým dámám se neodmlouvá. Těžko se však dává cokoli dohromady, pokud nedostanete nějaké konkrétnější zadání. Což byl právě tento případ. Do listopadu, kdy se zmíněná akce pravidelně konala, zbývaly tak dva tři týdny a ne a ne přijít na nějaký námět. Až jsem si vzpomněl na dvě málo potěšitelné zvěsti. Můj nejlepší kamarád a zároveň i nejvěrnější kamarádka právě prožívali nezáviděníhodné krizové období. V Brně i v Praze se schylovalo k jejich rozvodům. Vzdáleného brášky i o něco bližší sestřičky mi bylo upřímně líto. Téma písničky bylo na světě.

Jedna věc je námět, druhá jeho uchopení. A následné zpracování. Nahrála mi návštěva svatby Karla a Soni Škrlových, která se konala ve frýdlantském sboru. Oddávajícím kazatelem byl Bohouš Dymáček, bratr svého o něco věhlasnějšího bratra Jana. Barvitě popisoval situaci, kdy se hladový a unavený manžel blíží z práce domů. Vidí, že se v domku svítí a z komína stoupá kouř. Těší se, že přijde do tepla. Dveře se otvírají. Okamžitě se mi vybavila vzpomínka na strýce Klvánka. Často ve svých kázáních zabrousil do dětství. Konkrétně do situace, kdy otevřel dveře skrovné valašské kuchyně, odkud se nesla vůně čerstvě upečeného chleba. Oba obrazy se mi slily dohromady. A utvořily základ poselství zbrusu nové, jednoduché písničky.

Uvědomil jsem si, že všechno vzpomenuté, tedy domácí teplo a vonící chléb vlastně zažívám. Na rozdíl od mé blízké sestřičky i o něco vzdálenějšího brášky. Bylo mi jich líto. Jak rád bych se teď s nimi podělil! Kdyby to šlo. A tak se v duchu modlím, aby Všemohoucí jejich úděl proměnil. Aby to v jejich krbech znovu zaplápolalo. Aby znovu zažili atmosféru večerních ohňů, u kterých jsme kdysi dávno sedávali. A nejen oni dva, ale i bezpočet ostatních brášek a sestřiček, kteří teď někde trpí chladem, prázdnotou a hladem po lásce. Kteří možná ani neví, kolik je kolem ohýnků, k nimž by si mohli přisednout...

Písnička byla na světě, bystrá dívčí trojka se jí rychle naučila a návštěvníky festivalu zahřála svým bezchybným trojhlasým přednesem. V tu chvíli asi netušila, co přinese blízká či vzdálenější budoucnost. Netušil jsem to ani já. Že postupně vychladnou nejen domácí krby mého brášky a sestřičky, ale dokonce i ten můj. A že se pocit chladu později nevyhne ani některým z trojice talentovaných interpretů. Ne každý oheň lze znovu rozkřesat. Díky Bohu se to ale v některých případech přece jenom podařilo. Co je ale nejdůležitější, plamen božské lásky agapé stále plápolá. Stačí si přisednout...

Franta Tomanec

BRÁŠKO A SESTŘIČKO

*Vracím se domů a kouř z komína stoupá, vracím se zpátky vyprahlý jak step
Kouř vzhůru stoupá, někdo už dveře pootvírá, čeká mě doma teplo, teplo a chléb*

*Myslím teď na tebe, bráško můj vzdálený, myslím i na tebe, sestřičko má
Berete za kliku, byt máte studený a prázdný stůl a v krbu je tma
Bráško můj vzdálený, sestřičko má, bráško můj vzdálený, sestřičko má...*

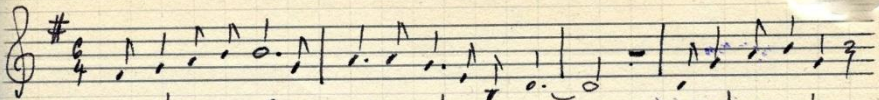
*Prská to v krbu a na stole chléb voní, nasávám to, co láskou se nazývá
Uhlíky žhavé duši mou ale neprohřejí, když vím, že na vás dýchá noc mrazivá
Rád bych ti v uzlíku, bráško můj vzdálený, rád bych i pro tebe, sestřičko má
Poslal pár uhlíků, uhlíků červených a trochu polen, vím, zima je zlá
Bráško můj vzdálený, sestřičko má, bráško můj vzdálený, sestřičko má...*

*Bývá to smutné, když v kraji častých mrazů ohýnky z krbů tak málo sálají
Ztratil se z domů Ten, který ohně rozkřesává a v chladnu ledy, ledy neroztají
Modlím se za tebe, bráško můj vzdálený, modlím se za tebe, sestřičko má
Ať jiskrou z nebe se rozhoří plameny, ať v krbu znovu to zaplápolá
Bráško můj vzdálený, sestřičko má, bráško můj vzdálený, sestřičko má...*

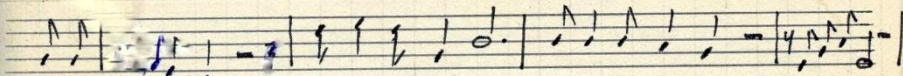
Není jich málo, co kolem nás tu bloudí, sestřiček smutných a brášků ztracených

*Možná, že neví, kolik se ohňů rozhořívá paprskem lásky z nebe zapálených
Pojďte si přisednout, bráškové ztracení, pojd'te si přisednout, sestřičky mé
Pojd'te se ohřát v tom parádním plameni, přivonět k lásce agapé
Bráškové ztracení, sestřičky mé, bráškové ztracení, sestřičky mé...*

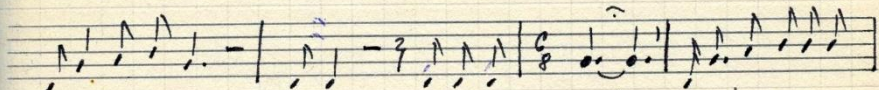
BRÁŠKO A SESTRÍČKO MÁ

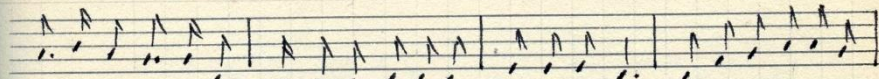
VRACÍM SE DOMŮ A KOUŽ Z KOMÍNA STUPA', VRACÍM SE ZPÁTKY

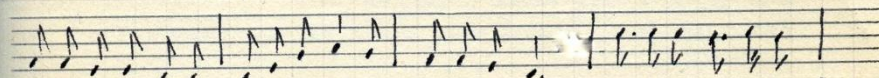
VYPRALŮ JAK STEP, KOUŽ VZDŮRU STUPA', NĚKDOUŽ DVEŘE POUVÍRÁ,

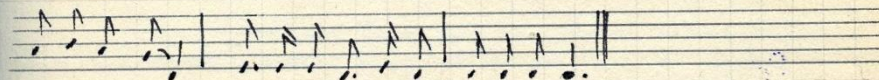
ČEKÁ MĚ DDMA TEPLO, TEPLO A OULĚB MYSLÍM TĚ NA TEBE,

BRÁŠKO MŮJ VZDÁLENÝ, MYSLÍM NA TEBE, SESTRÍČKO MÁ, BERETE ZA KLÍK,

BYG MÁTE STUDENÝ A PRAZDNÝ STŮL A UKRBU JE TMA, BRÁŠKO MŮJ VZDÁLENÝ,

SESTRÍČKO MÁ, BRÁŠKO MŮJ VZDÁLENÝ, SESTRÍČKO MÁ

